

'Hayır'ları çoğaltarak, direnişleri büyütelim!

geleceğe iz bırakacak, sınıf ve kitle hareketine kan taşıyacak olan işçilerin, emekçilerin, Kürtlerin, ezilen kesimlerin ortaya koyacağı iradedir. Farklı toplumsal kesimler, kendi zeminlerinden tepkilerini sergiliyorlar. Kürtler, Aleviler, kadınlar vb... Bu koşullarda asıl olan, rejim değişikliği ile birlikte daha da ağırlaşacak koşulların doğrudan hedefi durumunda bulunan işçi sınıfının tepkisinin açığa çıkarılmasıdır. Bugüne kadar dinci-gerici ve milliyetçi politikalarla sersemletilmiş olan ve kutuplaştırılan işçi sınıfı içinde sınıfsal bir yarılmayı yaratmak, öncelikle sınıf devrimcilerinin önünde görev olarak durmaktadır.

s.3

TOMİS, 2017 MESS Grup TİS taslağını açıkladı

MESS kapsamındaki fabrikalarda TİS süreci yaklaşırken TOMİS sözleşme taslağını yayınladı.

s.8

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2017 / 11
17 Mart 2017 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak1.net

Faşist diktaya da kölelik dayatmalarına da geçit vermemek için;

Newroz'un isyan çağrısına kulak verelim!

Newroz pîroz be!

Ji bo azadî û wekhevî

Özgürlük ve eşitlik için

Platforma Serbixwe û Bağımsız Devrimci Sınaf Platformu

sosyalizm!

9

PETKİM VE TÜPRAŞ'ta TİS süreci devam ediyor

Şu ana kadar gerçekleşen görüşmelerde patron tarafının ortaya koyduğu dayatmacı yaklaşımlar sürecin oldukça zorlu geçeceğine işaret ediyor.

14

Kadınlar baskıya, sömürüye 'Hayır' dedi!

Kendilerini bekleyen koyu karanlığın farkında olarak kadın işçi ve emekçilerin, doğru reflexler göstererek 'Hayır' dediğini görmekteyiz.

16

Almanya'dan sonra Hollanda: Gerilim yayılıyor

Gelişmeler, tam da Almanya ve Hollanda'da seçimlerin, Türkiye'de de referandumun gündemde olduğu bir süreçte yaşandı.

İdeolojik-kültürel değerler ve sınıflar mücadelesi

s.12

Referandum ve demokrasi mücadelesine bakış

s.20

Faşist diktaya da kölelik dayatmalarına da geçit vermemek için;

Newroz'un isyan çağrısına kulak verelim!

Newroz vesilesiyle burjuvazinin işçi ve emekçiler arasında yarattığı önyargıları kırmak, her türden etnik, mezhepsel ve kültürel ayrımcılığı darbelemek için yoğun bir çaba sarf edilmiştir. AKP-MHP koalisyonunun faşist dikta rejimine 'Hayır' diyen her kesimi "terörist" ilan ettiği, gerici söylemler üzerinden sınıf ve emekçi kitleleri ayırdığı böylesi bir dönemde "İşçilerin birliği halkların kardeşliği için; sermayenin diktatörüne de, diktatörlüğüne de HAYIR!" şiarını daha geniş işçi ve emekçi kesimlere mal etmek için seferber olunmalıdır.

Düzen siyasetinden ilerici-sol güçlere kadar, tüm toplumsal kesimlerin referandum gündemine kilitlendiği bir zaman dilimindeyiz. Farklı sınıf ve toplumsal kesimlerin çıkarlarını temsil eden siyasal özneler, referandum gündemi üzerinden çalışmalarına hız vermiş bulunuyor.

Seçimlere bir ay kala içeride ve dışarıda yaşanan her türlü gelişme, başta AKP iktidarı olmak üzere düzen siyaseti tarafından etkin bir şekilde istismar edilerek referandum eksenine bağlanıyor. Hollanda ile yaşanan gerilim süreci bu olgunun güncel bir örneği oldu. AKP-MHP koalisyonu söz konusu gerilimi ırkçı-şoven zehri topluma akıtmak, bu zemin üzerinden kitleleri saflaştırmak ve sandıkta 'Evet' oylarını arttırmak için cömertçe kullanıyor.

CHP eksenli burjuva muhalefet ve 'Hayır' cephesinde yer alan diğer düzen güçleri de (MHP'nin muhalifleri, Saadet Partisi vs.) her türden gelişmeyi kendi durduğu zemin üzerinden referandum gündemine bağlıyor ve toplumu yedeğine almak için hummalı bir şekilde çalışıyor.

Bu boğucu atmosfer ve keşmekeş içerisinde devrimci sınıf çizgisini belirgin kılmak ve kitlelere mal etmek ise daha da önem kazanmış bulunuyor. İçinden geçtiğimiz bahar dönemi bu açıdan önemli olanaklar sunuyor.

BAHAR SÜRECİ VE REFERANDUM ÇALIŞMASI

Mart ayı ile birlikte önemli tarihsel gündemleri içerisinde barındıran bahar dönemine girmiş bulunuyoruz. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü dönemin ilk önemli gündemi olarak geride kalmış

bulunuyor.

Siyasal atmosferin ağırlığına ve koşulların zorluğuna rağmen gerçekleştirilen 8 Mart eylemleri, toplum içerisinde biriken mücadele dinamiklerine bir kez daha ayna tuttu. Binlerce kişinin katıldığı gece yürüyüşleri ve yasak zincirini kıran eylemler, özellikle emekçi kadınlar arasında biriken öfkeyi gözler önüne serdi.

Her şeyden önemlisi, 8 Mart eylemleri kitlelerin OHAL koşullarında edilgenliğe itilerek pasifize edilmek istendiği bir dönemde sokağın hareketlenmesini sağladı. Referandum gündemi üzerinden yükseltile 'Hayır' çağrısı ise böylelikle kendisine bir eylem ve hareket zemini bulmuş oldu.

NEWROZ, FAŞİST DİKTA REJİMİNE VE ÜCRETLİ KÖLELİK DÜZENİNE KARŞI İSYAN ÇAĞRISIDIR

Çeşitli eylem ve etkinliklere konu olan 8 Mart süreci, bahar döneminin referandum çalışması açısından ne gibi olanaklar barındırdığını göstermiş oldu. Şimdi önümüzde Newroz ve 1 Mayıs gündemleri var.

Başta Kürt halkı olmak üzere, ezilen-sömürülen tüm kesimler bugünkü özlem ve taleplerini dile getirmek için Newroz eylemlerine katılmaya hazırlanıyor. Önümüzdeki on gün boyunca bir dizi Kürt kentinde ve Türkiye'nin dört bir yanında Newroz ateşleri yakılacak, bir kez daha gerici karanlığı direniş ateşleri ile aydınlatılacak. OHAL ile üzerine ölü toprağı örtülmek istenen emekçi kitleler Newroz'la birlikte silkincek ve zalimin karşısına dikilecekler. Bu süreç boyunca AKP iktidarı elbette sokağı zapturapt

altına almak isteyecektir. Bir dizi kentte Newroz eylemlerini yasaklayacak ya da fiilen engellemeye çalışacaktır. Fakat 8 Mart süreci bir kez daha göstermiştir ki, AKP iktidarı için bunun kendisi o kadar kolay olmayacaktır. Zira kitlelerde biriken hoşnutsuzluk ve öfke, Newroz'la birlikte kendisine akacak kanallar arayacaktır.

Tam da bu nedenle, başta sınıf devrimcileri olmak üzere tüm ilerici-sol güçler sokağın, eylemin ve direnişin öne çıkacağı Newroz gündemini referandum çalışmasının önemli bir ayağı olarak değerlendirebilmelidir. Sermaye düzenine ve faşist diktaya karşı yükseltile 'Hayır' çağrısının sokak ayağını Newroz üzerinden eylemlerle bir tarzda örebilmelidir. Zira, emekçi kitlelerde oluşan hoşnutsuzluğa Newroz üzerinden akacak kanallar açmak sınıf ve kitle hareketine ivme katacaktır.

Newroz süreci, aynı zamanda savaş ve saldırganlık politikalarına, topluma akıtılan ırkçı-şoven zehre karşı "işçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarının yükseltileceği bir dönem olarak ele alınmalıdır. Newroz vesilesiyle burjuvazinin işçi ve emekçiler arasında yarattığı önyargıları kırmak, her türden etnik, mezhepsel ve kültürel ayrımcılığı darbelemek için yoğun bir çaba sarf edilmelidir. AKP-MHP koalisyonunun faşist dikta rejimine 'Hayır' diyen her kesimi "terörist" ilan ettiği, gerici söylemler üzerinden sınıf ve emekçi kitleleri ayırdığı böylesi bir dönemde "İşçilerin birliği halkların kardeşliği için; sermayenin diktatörüne de, diktatörlüğüne de HAYIR!" şiarını daha geniş işçi ve emekçi kesimlere mal etmek için seferber olunmalıdır. Günün ve 1 Mayıs'a doğru yol alan devrimci baharın çağrısı özetle budur.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2017/11 * 17 Mart 2017 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak1.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

'Hayır'ları çoğaltarak, direnişleri büyütelim!

Siyasal gericiğe ve tek adamlığa dayalı rejimin oylanacağı anayasa referandumuna tam bir ay kaldı. Ülke gündemi tümüyle referandum sürecine kilitlenmiş durumda. Kontrolünü kaybetmiş bir lidere dayalı AKP iktidarının hamleleri, bir bir kendisini vurmaya devam ediyor. Dış politika alanında, somutta Suriye'de batağa batan, El-Bab çıkmazında debelenip duran iktidar, dış politika iflaslarına yenilerini ekliyor. Referandum etkinlikleri üzerinden Hollanda ve Almanya ile yaşanan gerilimin ardından, alçaltıcı muamelelerle karşı karşıya kaldılar. Demokrasi havarisi kesilen Avrupa burjuvazisinin temsilcileri ise, ekonomik yaptırım tehditleri savurmaya başladı.

Dış politika alanında bunlar yaşanırken, içeride de referandum gündemi hızlı bir şekilde işliyor. Gerçek amaçları bugüne kadar kirli ve kanlı icraatları tümüyle ifşa olmadan paçayı kurtarmak olan dinci gerici iktidar ve sözcüleri, bugün anayasa değişikliğini bile savunamıyorlar. Sahip oldukları güçle, baskıyla ve türlü manipülasyonlarla kendi tabanını elinde tutmaya çalışıyor. 'Hayır' diyen burjuva düzen güçleri dahi yasaklama ve provokasyonlarla karşı karşıya kalırken, asıl olarak ilerici sol güçler devletin baskı, yasak ve şiddetine maruz kalıyor. Öyle ki, hazırlanan raporlara göre, anayasa paketinin mecliste görüşülmeye başlandığı Ocak ayından bu yana 'Hayır' diyenlere yönelik 107 tehdit, baskı ve saldırı ger-

çekleşti, en az 115 kişi gözaltına alındı.

'HAYIR'I İŞ YERİNDE, OKULDA, SOKAKTA BÜYÜTMEK!

Anayasa referandumunda farklı saiklerle geniş ve heterojen bir kesim 'Hayır' diyor. Tek adam rejimi ile varlık zeminlerinin ortadan kalkacağını düşünen bu kesimler de anayasa değişikliğini istemiyor. Bugüne kadar AKP ile kurdukları ilişkilerin sarsıldığı, kendi içlerinde de yarılmaların olduğu bu tablo, önümüzdeki süreçte burjuva siyaset sahnesinde yeni şekillenmeleri doğurma ihtimalini barındırmaktadır.

Ancak geleceğe iz bırakacak, sınıf ve kitle hareketine kan taşıyacak olan işçilerin, emekçilerin, Kürtlerin, ezilen kesimlerin ortaya koyacağı iradedir. Farklı toplumsal kesimler, kendi zeminlerinden tepkilerini sergiliyorlar. Kürtler, Aleviler, kadınlar vb... Bu koşullarda asıl olan, rejim değişikliği ile birlikte daha da ağırlaşacak koşulların doğrudan hedefi durumunda bulunan işçi sınıfının tepkisinin açığa çıkarılmasıdır. Bugüne kadar dincigerici ve milliyetçi politikalarla sersemletilmiş olan ve kutuplaştırılan işçi sınıfı içinde sınıfsal bir yarılmayı yaratmak, öncelikle sınıf devrimcilerinin önünde görev olarak durmaktadır. Geride kalan son 1 aylık süreçte, işçi sınıfına referandumla amaçlanan rejim değişikliğinin kapsamı ve hedefleri anlatılmalı, sınıfın güncel planda karşı karşıya kaldığı saldırılar ile

birlikte referandum gündemleri etkili bir çalışmaya konu edilmelidir.

Bugün toplumun ilerici-muhafiz kesimleri gerici AKP iktidarına ve referandum hesaplarına karşı tepkili olsa da, gerici iktidarın politikalarına karşı eylemli bir süreç örülebilmiş değil. Bununla birlikte anlamlı mücadele dinamiklerinin alttan alta biriktiği de ortadadır. Son 8 Mart eylemleri bu olguyu göstermiştir. 8 Mart'ta düzenlenen gece yürüyüşüne çağrıcıları ile doğrudan bağlı olmayan binlerce kadının katılım göstermesi, varolan birikimi ve potansiyeli göstermektedir.

Kuşkusuz ki, AKP iktidarının politikalarına karşı net duruşu, sokakta da 'Hayır' diyerek, mücadeleyi ilmek ilmek büyütme hedefleyen öncü, ilerici kamu emekçileri sergilemiştir. İstanbul'dan Didim'e, Ankara'dan Malatya'ya kadar farklı merkezlerde, kendi sendikalarından dahi gerekli desteği alamayan bir avuç kamu emekçisinin sergilediği direniş, bugün için direnişlerin dar sınırlarının ötesinde bir anlam ifade ediyor.

Bugün iş yerinde, mahallelerde, okullarda 'sermayeye de, diktatörlüğe de hayır' çağrılarını yükseltirken; saldırılar karşısında şekillenen direniş mevzilerine omuz vermek, bu mevzileri büyütme bakışı ile hareket etmek, sandık ile sokağın bağına kurabilmek ve mücadeleyi 16 Nisan'ın sonrasına taşımak açısından önem taşıyor.

Newroz'a yönelik saldırılar devreye sokuldu

"Terör" demagojisiyle başlatıldığı kirli savaşı sürdüren Türk sermaye devleti, şimdi de Newroz'a yönelik devlet terörünü devreye soktu.

Ezilen halkların direniş ve kardeşlik günü Newroz'u terörize etmeye dönük polis baskınları ve yasaklar uygulanmaya başladı. Ağrı ve Urfa'da yasaklar ilan edilirken Adana'da ise çocukların yarısını oluşturduğu onlarca kişi gözaltına alındı.

15 Mart Çarşamba günü sabah saatlerinde Adana'da polis baskınları ve gözaltı terörü devreye sokuldu. 40 adrese düzenlenen baskınlarda sokaklar polis ablukasına alınarak evlerin kapıları kırılarak terör estirildi. Baskınlarda 18'i çocuk 38 kişi gözaltına alındı.

Sermaye devletinin gözaltı terörünün yanı sıra Newroz'a yönelik yasakları da çarpıtma ve bahanelerle Urfa ve Ağrı'da hayata geçirildi. Urfa'da valilik 14 Mart'ta yaptığı açıklamayla 10 Mart'tan itibaren 30 gün süreyle kentte "her türlü yürüyüş, basın açıklaması, miting, çadır kurma, stand açma ve benzeri türdeki tüm etkinlikler" in yasaklandığını duyurdu.

Ağrı'da Newroz afişlerinin yasaklandığı açıklanırken HDP'nin Newroz kutlamaları için billboardlara astığı afişler "sakıncalı" olduğu bahane edilerek toplatıldı. Benzer bir uygulama Urfa'da da hayata geçirilmişti.

İstanbul'da referandum çalışmaları

Sınıf devrimcileri 16 Nisan günü yapılacak referandum için çalışmalarını sürdürüyor. "Faşist tek adam diktasına da ücretli kölelik düzenine de HAYIR!" şiarlı Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) bildirimleri Ümraniye, Sancaktepe ve Sultanbeyli ilçelerinde bulunan işçi ve emekçilere ulaştırılıyor.

Son olarak da işe giriş saatinde İMES E Kapısı ve Tavukçuyolu'ndaki işçilere; Sarıgazi Demokrasi Caddesi girişinde işe giden işçilere; Sultanbeyli ve Samandıra Greif ve Samandıra Günsan fabrikalarından işçilere bildirimler ulaştırıldı. Ayrıca Sancaktepe'de merkezi noktalara "Faşist tek adam diktasına da ücretli kölelik düzenine de HAYIR" şiarlı BDSP afişleri yapıldı.

Sınıf eksenli referandum çalışması

M. Özil

Sermaye düzeninin rejim krizi içinde debelendiği bu dönemde “can simidi” olarak gündeme gelen anayasa referandumu, tüm toplumsal kesimlerin, doğal olarak işçi sınıfının da başlıca gündemi durumunda. İşçi sınıfı, burjuvazinin dayattığı eksenli bir ‘Hayır’-‘Evet’ düzlemi üzerinden konuyu tartışmaya devam ediyor. Görünen o ki, 16 Nisan sonrasına kadar da işçiler arasında en yoğun tartışmalar bu ikilem üzerinden yaşanmaya devam edecek.

Düzen muhalefetiyle sol hareketin bazı istisnalar dışındaki tüm bileşenleri, referandum sürecinde dile getirdikleri ‘Hayır’ tutumunu anti-AKP’çilik ekseninde şekillendiriyor. Referandumda ‘Evet’ çıkması durumunda Tayyip Erdoğan’ın “tek adam” yetkilerine kavuşmasının yaratacağı sorunlar ve dinci-gericiliğin var olan ağırlığının katbekat artacağından duyulan kaygı ile, ‘diktatöre’ karşı çıkma çizgisinde birleşiyorlar.

En “ileri” kesimlerinin bile sorunu bu ‘dar eksen’de ele aldığı bir toplumda, emekçiler de aynı ‘dar eksen’ içine hapsolüyor. Özellikle işçi sınıfı saflarında referandum tutumu “Erdoğan’ı sevip sevmemek” tartışmasına kadar düşüyor.

Böylesi bir siyasal tablo içinde işçi ve emekçilere seslenen, devrimci bir sınıf hareketi yaratmaya dönük müdahalelerde bulunan sınıf devrimcilerinin yürüttüğü referandum çalışması üzerine kritik bazı noktalara dikkat çekme ihtiyacı ortada duruyor.

SORUNUN SINIFSAK ANLAMI ÖN PLANA ÇIKARILMALI

AKP-MHP işbirliğindeki dinci-faşist odağın yeni saldırısına karşı sınıf devrimcileri “Faşist tek adam diktasına da ücretli kölelik düzenine de hayır!” şiarını yükselttiler. Bu formülasyon açık bir bilince dayanıyor. Zira referandum gerici odak tarafından gündeme getirilse ve AKP’nin dinci-faşist bir tek adam diktatörlüğü kurma yöneliminin bir parçası olsa da, sermaye düzeninin bekası sürecin vazgeçilmez bir hedefi olarak öne çıkıyor. AKP’nin anayasa değişikliği istemini gerekçelendirirken dinci-gerici emellerinin yanında ‘istikrar’ vurgusu yapmasının gerisinde tam da bu yaklaşım bulunuyor. Aynı zamanda, emperyalistleri ve büyük burjuvaziyi rejimi temellerinden değiştirmeye dönük bu hamle karşısında izleyici konumuna iten şey de sömürü düzenine zeval gelmeyeceği, tersine ‘tek adam’ yönetimi altında “siyasal istikrar” sağla-

Süreç boyunca “faşist tek adam diktası”nın olası sonuçları işçi ve emekçilere anlatılmalı, buna karşı mücadele çağrısı yapılmalıdır. Ancak asıl vurgu, burjuvazinin sınıf iktidarı ortadan kalkmadıkça bugün gündemde olan sorunların ve saldırıların döne döne kendini yeniden üreteceği gerçeğine olmalıdır.

nacağı, referandumun hemen ardından sosyal yıkım saldırılarının ardı ardına hayata geçirileceği yönünde verilen sözlerdi.

İşte bu ilişki, referandum gündeminin işçi ve emekçilere taşınırken izlenecek politikanın ana perspektifini oluşturuyor. Sorun tek başına siyasal yönetim biçiminin “tek adam” üzerinden şekillenip şekillenmemesi olarak değil, aynı zamanda sömürü çarklarının bilerek işçi ve emekçiler üzerindeki ücretli kölelik koşullarının ağırlaştırılması olarak karşımıza çıkıyor. Süreç boyunca “faşist tek adam diktası” ve “ücretli kölelik düzeni” arasındaki ilişkiyi gözden kaçırmamak, işçi sınıfını bu ilişki ekseninde ortaya konan perspektif üzerinden bilinçlendirmek ise büyük önem taşıyor.

“AKP-MHP eksenli dinci faşist gerici odağının bu yeni saldırısının ağır toplumsal-siyasal sonuçları herkesten çok işçi sınıfını ve emekçileri ilgilendirdiğine göre, yapılması gereken bunu her yolla emekçilere, özellikle de işçilere açıklamak, onları bu kapsamlı saldırıya karşı her yolla mücadeleye çağırarak ve çekmek, elbette bunu referandum sandığında da hayır deme çağrısıyla birleştirmektir.

Sınıf devrimcilerinin esas çabası, konum ve yönelimlerinin doğası gereği, ön-

celikle işçilere yönelik olacaktır. Geniş işçi kitlelerinin dinsel ve milliyetçi önyargılarla sersemletildiği gerçeği düşünüldüğünde bunun önemi yeterince açıktır. Bu çerçevede onlara yeni saldırının gerçek sınıfsal anlamını çok yönlü biçimde açıklamak, böylece ayrışma ve kutuplaşmanın gerçek sınıfsal karakterini ön plana çıkarmak apayrı bir önem taşımaktadır.” (Referandum ve devrimci sınıf çizgisi, tkip.org)

GERİCİ KUTUPLAŞMAYA KARŞI ‘SINIFSAK YARILMA’

İşçi ve emekçilere anayasa referandumunun sınıfsal mahiyetini anlatmak, onları bu sürecin karşısında sınıfsal bir konumla çıkarabilmenin ilk koşuludur. Bu yapılamadığı takdirde, halihazırda fabrikalarda ve iş yerlerinde işçi ve emekçiler arasında kendini gösteren gerici kutuplaşmanın önünü almak mümkün olamayacaktır. Sınıf devrimcileri, referandum sürecine ilişkin kaleme aldıkları metinlerde bu tehlikeye işaret etmiş, gerici kutuplaşmanın karşısında “sınıfsal yarılma yaratabilme” ihtiyacına çubuk bükmüşlerdi:

“İster AKP’li, MHP’li, ister CHP’li olsun düzen siyasetinin etkisinde olan neredeyse tüm işçilerin tartışmalarını da yine düzen siyasetinin argümanları

oluşturuyor. Halen ‘milli duygular’, halen ‘bölünme korkusu’ tartışmaların önemli bir bölümünü oluşturuyor. Bunun doğal nedeni ise işçi sınıfımızın halen gelişmelerde kendi sınıf penceresinden ve siyasetinden değil, burjuva düşünce dünyasının penceresinden bakması, kendi sınıf kimliğine uzaklığıdır.

Referandumun sonucundan bağımsız olarak bu tartışma düzlemi toplumu ve işçi sınıfını gerici bir kaosa doğru sürüklüyor. Bu kaostan çıkışın tek yolu, sınıfsal bir yarılma yaratabilmekten geçiyor.” (Referandum ve işçi sınıfı, Kızıl Bayrak 2017-09, 3 Mart 2017)

Bugün çalışma alanlarında yürütülen faaliyeti bu vurgu üzerinden ele almak bir zorunluluk ve sorumluluktur. Öyle ki, kimi alanlardan yansıyanlar, devrimcileştirme kaygısıyla sınıfa yapılan siyasal müdahalenin, tersi bir sonuç yaratma ve işçi sınıfı içindeki gerici bölünmeyi besleme tehlikesi taşıdığını göstermektedir. Referandum sürecine ilişkin olarak yürütülen faaliyet kapsamında işçi toplantılarını “Hayır diyen işçiler buluşuyor” şiarıyla örgütlemek buna örnek verilebilir. Zira “Hayır diyen işçiler buluşuyor” demek, referandumda ‘Evet’ diyen işçileri doğrudan siyasal faaliyetin hedefinin dışına itmek demektir. Bu ise, niyetinden bağımsız olarak, sınıfın birliğinin kurulma-

sını sakatlayacağı gibi, gerici kutuplaşmanın derinleşmesine de su taşıyacaktır.

Sınıf devrimcileri, bugüne kadar müdahale ettikleri tüm seçim ve referandum süreçlerinde işçi sınıfını bağımsız devrimci sınıf politikası ekseninde birleştirmeye ve örgütlemeye çalıştılar. Bunu yaparken ne yalnızca doğrudan ilişkide oldukları işçilere seslendiler, ne de düzen partilerinden herhangi birinin tabanındaki işçileri hedef aldılar. Birleşme ve mücadele etme çağrısı, ayrımsız olarak tüm işçi sınıfınaydı. Kimi işçilerin siyasal gericiliğin etkisiyle bu çağrıya mesafeli yaklaşması bu gerçeği ve ısrarı değiştirmede. Bundan da öte, özel siyasal süreçlerde ya da “olağan” dönemde fabrikalarda ve iş yerlerinde yürütülen faaliyet, oradaki tüm işçileri hedef aldı.

SANDIK, MÜCADELENİN

'YALNIZCA' ARA HALKASIDIR

“Devrimci siyasal yaşam soluksuz ve kesintisiz bir siyasal çalışma ve mücadele sürecidir. Bu mücadele bugün bizzat dinci faşist gericilik tarafından gündeme getirilen yeni saldırının özel koşulları içinde sürmektedir. Değişmez amaç, her zaman olduğu gibi somut siyasal sürecin ortaya çıkardığı sorunlardan hareketle ve onun sunduğu fırsat ve olanaklardan yararlanarak işçi ve emekçi kitleleri uyarmak, aydınlatmak, birleştirmek, örgütlemek ve fiili mücadeleye yöneltmektir. Bu mücadele içerisinde kitlelerin bilincini, birliğini ve örgütlenmesini daha da geliştirmektedir.” (Referandum ve devrimci sınıf çizgisi, tkip.org)

Anayasa referandumunun sınıfsal anlamına ilişkin ortaya konan bu temel perspektif esas alınarak çok yönlü bir siyasal faaliyet yürütülmeli, AKP iktidarı tarafından her yandan kuşatılan işçi ve emekçilere anayasa değişikliği ile gündeme getirilen saldırıların içeriği anlatılmalıdır. Ancak bunu yaparken, 16 Nisan'da kurulacak sandıkların hiçbir şeyin başı ya da sonu olmadığı gerçeği de unutulmamalı, işçi ve emekçiler bu konuda özellikle uyarılmalıdır.

“Bugün AKP'nin yaratmak istediği rejime 'Hayır' demekle birlikte, sömürü düzenine karşı çıkmak, sandıktaki tutumu, iş yerlerinde, alanlarda verilecek mücadelenin bir ara halkası olarak düşün-

bilmek, mücadeleyi kesintisiz şekilde 16 Nisan sonrasına taşıyabilecek bir bakışla hareket etmek gerekiyor.” (Devrimci baharın coşkusu ile dinci-faşist rejimi geri püskürteceğiz!, Kızıl Bayrak 2017-09, 3 Mart 2017)

Fabrikalarda, iş yerlerinde, alanlarda mücadele dün sürüyordu, yarın da sürecek. 16 Nisan'da sandıklara atılacak 'Hayır' oylarını çoğaltmak ise işçi ve emekçilerin düzene karşı çıkışını örgütlemek, bunu sandık üzerinden bir tutuma dönüştürmek anlamına gelecektir. İşçi sınıfının bugünkü tablosu üzerinden bu oldukça önemlidir. Ancak işçi ve emekçilerin, doğal olarak mücadelenin kaderini 16 Nisan'da çıkacak sonuç belirlemeyecektir. 7 Haziran seçimlerinin ardından yaşanan süreç bile bunun örneğidir.

Tam da bu nedenle, referandum çalışmaları boyunca işçi ve emekçilere seslenirken kullanılan üslup ve şiarlarda dikkatli olunmalıdır. Zira bu alanda yapılacak hata, düzen muhalefeti ve sol hareketin büyük bölümünün yaptığı gibi, işçi ve emekçilerin tüm umutlarının 16 Nisan'da çıkacak sonuca bağlanması yanılığının yerleşik bir hal almasına hizmet etme sonucunu doğuracaktır.

Bu konuyu şöyle örnekleyelim. Referandum gündemiyle birlikte “Kıdem tazminatının gasp edilmesini istemiyorsan 'Hayır' de” ya da “Kadın cinayetlerinin yaşanmasını istemiyorsan 'Hayır' de”

minvalinde şiarlaştırmalar gündeme geldi. Böylesi şiarlaştırmalar gündelik propaganda faaliyetinde referandum gündemi üzerinden ücretli kölelik düzenini teşhir etmeyi amaçlasa da, derinlemesine bakıldığında ücretli kölelik düzeni gerçeğini geri plana ittiği görülecektir. Yani, 16 Nisan'da 'Hayır' çıktığı koşullarda kıdem tazminatının gaspı gündeme gelmeyecek mi? Kadın cinayetleri 16 Nisan'da 'Evet' çıkarsa devam edecek de 'Hayır' çıkarsa devam etmeyecek mi?

Denilebilir ki, devrimci sınıf faaliyetinde şiarlar burada bitirilmiyor, tamamlayıcı bir vurgu olarak ücretli kölelik düzeni gerçeğine işaret ediliyor. Gerçekte de bu yapılıyor. Ancak referandum sürecinde ne kadar politikleşmiş olsalar da işçi ve emekçilerin verili tablosu ve dikkat düzeyi göz önüne alınmalı, ilk duyacakları ya da görecekları şiar üzerinden propaganda faaliyetine yanıt verecekleri gerçeği göz ardı edilmemelidir.

DÖNEMİN İHTİYACI: SOSYALİST PROPAGANDA

Referandum çalışması üzerine hatırlattığımız noktaları tamamlayacak en önemli şey, bu süreçte yapılması gerekenin sosyalist propaganda olduğu vurgusudur. Evet, süreç boyunca “faşist tek adam diktası”nın olası sonuçları işçi ve emekçilere anlatılmalı, buna karşı mücadele çağrısı yapılmalıdır. Ancak asıl

vurgu, burjuvazinin sınıf iktidarı ortadan kalkmadıkça bugün gündemde olan sorunların ve saldırıların döne döne kendini yeniden üreteceği gerçeğine olmalıdır. 16 Nisan'da sandıklardan hangi sonuç çıkarsa çıksın, işçi sınıfı için nihai çözümün burjuvazinin sınıf iktidarının devrilmesi ve işçi-emekçi iktidarının kurulmasından geçtiği anlatılmalıdır.

İşçi ve emekçilerin karşısına sosyalizm propagandasıyla çıkmak, referandumda alınacak 'Hayır' tutumunun önemini boşa düşürmemelidir elbette. Tersine, işçi ve emekçiler yalnızca “faşist tek adam diktasına” değil ücretli kölelik düzenine de 'Hayır' demeye çağrılmalıdır.

Anayasa referandumu süreci sınıfı bölme ve gerici bir kaosa sürüklenme tehlikesi taşısa da, aynı zamanda politikleşmelerine yaptığı etki nedeniyle devrimci sınıf mücadelesinin yaratılması konusunda önemli bir imkan taşımaktadır. Sınıf ilişkileri, rejim, diktatörlük, parlamenter demokrasi, devlet gerçeği gibi konular, tam da bu dönemde en açık ve anlaşılır haliyle anlatılabilir. Sınıf devrimcileri, referandum çalışmalarında “Faşist tek adam diktasına da ücretli kölelik düzenine de hayır!” şiarında somutlanan politika üzerinden yaratıcı, inisiyatifli, sonuç almaya kilitlemiş ısrarlı bir faaliyet yürürebildikleri oranda bu sürecin olanaklarından en iyi biçimde yararlanabileceklerdir.

İzmir'de referandum çalışması ve kahve toplantısı

Ege İşçi Birliği'nin (EİB) gerçekleştirdiği forumun ardından alınan kararla başlayan “İşçiler hayır diyor” çalışması; toplantılar, ev ve kahve ziyaretleri, propaganda faaliyetleriyle sürüyor. Çalışmanın Çiğli, Buca, Aliğa Menemen inisiyatifleri çeşitli etkinlikler organize ederken diğer yandan semt

inisiyatifleri oluşturmaya çalışıyor.

Bu çerçevede Buca Mehtap Mahallesi'nde kahve toplantısı gerçekleştirildi. Toplantı açılış konuşması “Neden hayır diyoruz” ve “Nasıl bir hayır çalışması örgütlemeliyiz” çerçevesinde yapıldı. Ayrıca konuşmada toplantı çağrı hazırlıklarında karşılaşılan sorulara

ve bir önceki toplantılardan çıkan deneyim aktarımlarına yer verildi.

Kahve toplantısının ana bileşeni anlamlı vurgular yapan belediye işçileri, CHP, HDP ve MHP'li emekçiler ve çoğunlukla hizmet sektöründe çalışan gençlerdi. Toplantıda çalışmalara dair planlamalar yapıldı.

AKP şeflerinin “Moskova seferi”

Tüm komşularıyla kavgalı olan AKP iktidarı, AB ülkeleriyle de gerilimi tırmandırırken, Rusya ile bozulan ilişkileri düzeltmek için yeni adımlar atıyor. Kalabalık bir mürit kafesiyle Moskova'ya giden T. Erdoğan, -körfez şeyhleri sayılmazsa- geriye kalan 'tek dost' Vladimir Putin'le kapsamlı görüşmeler gerçekleştirdi. İki gün süren ziyarette yapılan görüşmelerde pek çok konuda anlaşmaya varıldığı belirtildi.

Yapılan açıklamalara göre taraflar ekonomik, ticari, siyasi, askeri, diplomatik alanlarda yakınlaşma sağladılar. Bazı anlaşmalara imza atan taraflar, uçak krizinden sonra dibe vuran ilişkileri düzeltmek için çaba harcamaya devam edeceklerini de beyan ettiler.

Uluslararası alanda saygınlıkları sıfırlanan Erdoğan'la müritlerinin Moskova'da gördükleri ihtiramla teselli buldukları gözlemlendi. Buna rağmen çok rahat oldukları da söylenemez. Zira batılı emperyalistlere göbekten bağımlı olan bir iktidarın Rusya'yla ilişkiler geliştirmesi, ancak belli tavizler vermesiyle mümkün olabilir. Nitekim olan da budur.

TRUMP'TAN UMDUKLARINI BULAMAYINCA

AKP şefleri ile medyadaki besleme takımı, ırkçı D. Trump'ın başkan olmasını sevinçle karşılamış, Kürt halkının Rojava'daki kazanımlarını ortadan kaldırmak için Washington'dan 'yeşil ışık' beklemişlerdi. Oysa Membiç sahasında yaşanan son gelişmeler, bu beklentinin -en azından şimdilik- karşılık bulmadığını gösterdi. Bu hayal kırıklığının da etkisiyle Rusya ile ilişkilere daha sıkı sarılan T. Erdoğan AKP'si, yine de esas kiblenin Washington olduğunu bir an bile unutmuyor. Örneğin son günlerde AB'ye 'kof kabadaylık' taslayan din istismarcısı iktidar, müslümanlara karşı ırkçı icraatları yoğunlaştırmasına rağmen Trump'a dair söz söylemekten özenle kaçınıyor.

Her koşulda Rusya ile ilişkilerin geliştirilmesi hem Erdoğan'la müritleri açısından hem burjuvazi için büyük bir önem taşıyor. Bu yeni bir durum da değil. Örneğin Adnan Menderes, Süleyman Demirel gibi iç politikada aşırı anti-komünist sağcılar da zamanında Sovyetler Birliği ile ilişkiler geliştirmiş, Türkiye'nin en büyük sanayi işletmelerini bu sayede kurabilmişlerdi. Verili koşullardaki 'özgünlük' ise, batılı emperyalistler için kullanışlı dönemini tamamlamasına rağmen dinci-faşist dikta rejimini kurmakta ısrar

Arada belli pürüzler olmasına rağmen T. Erdoğan AKP'si Rusya için kullanışlıdır. Çünkü bu izole haliyle Putin yönetimiyle arayı iyi tutmak zorunda. Bu ise belli konularda tavizler vermesi anlamına da geliyor. Nitekim T. Erdoğan'a “hayat öpücüğü” bahşeden Putin, karşılığını fazlasıyla alıyor.

eden T. Erdoğan'la müritlerinin yarattığı sorunlar. İfade uygunsa, bu durum AKP iktidarını Rusya'ya daha çok mahkum hale getiriyor.

RUSYA İÇİN BATI FEDA MI EDİLİYOR?

“İlimli İslam projesi”nin hezimete uğramasıyla batılı emperyalistler nezdinde parlıtsı sönükleşen, uluslararası alanda ise Körfez şeyhleri dışında dostu kalmayan T. Erdoğan'ın Putin'le ilişkileri geliştirmek için adeta çırpınması şaşırtıcı değil. Zira bu koşullarda Putin'in gösterdiği 'teveccüh', AKP şefi için tam bir 'hayat öpücüğü' anlamına geliyor.

Kimi burjuva 'uzmanlar' bu durumu, “T. Erdoğan Putin için AB'yi feda ediyor” şeklinde yorumluyor. Bu yorumlar, Rusya ile ilişkilerin geliştirilmesinden duyulan rahatsızlığın dışı vurumundan öte bir anlam taşıyor. Çünkü T. Erdoğan'la müritlerinin AB'yi feda etmeleri söz konusu olmayacağı gibi, referandum öncesi tırmandırılan gerilimin de kısa sürede soğutulması kaçınılmazdır.

Sınıfsal çıkarları iç içe geçen Türk burjuvazi ile AB merkezli şirketlerin şefleri, 'kriz'in aşılması için frene basılmasını istiyor. T. Erdoğan kimi zaman zıvanadan çıksa da, bu “kükreme”lerin AB'ye karşıtlıkla bir ilgisi yok. Artık vaazlar da icraatlar da iç politikaya endeksli. Referandumda hezimete uğrama ihtimalinin

yüksek olduğunu fark eden dinci iktidar, iç politikada ırkçı-şoven histeriyi azdırarak bundan nemalanma hesapları yapıyor. Bundan dolayı ülkeyi dünyaya rezil/rüsva etme pahasına da olsa, evet oylarını arttırabilmek için akla ziyan işlere kalkışıyor.

RUSYA İÇİN KULLANIŞLI ANCAK GÜVENİLMEZ

Rusya'nın Türkiye ile ilişkileri geliştirmek istediği biliniyor. Nitekim son yıllarda ilişkilerde belirgin gelişmeler gerçekleşmişti. Bu ilişkiler hem Rusya burjuvazisinin bazı kesimleri için hem Putin yönetiminin Ortadoğu politikası için önemliydi. Bundan dolayı Rusya, AKP iktidarının cihatçıları kullanarak Suriye'ye karşı savaş ilan etmesini bile bir süre için tolere etti. Oysa bu savaş ilanı Rusya'nın Ortadoğu'daki çıkarlarına pervasızca bir saldırıydı aynı zamanda. Herşeye rağmen, savaş uçağı düşürülene kadar Rusya, cihatçı çetelere hamilik yapan Türkiye'ye karşı doğrudan hamle yapmadı.

AKP iktidarının hem uçağı düşürüp hem “Kimse bizim gücümüzü test etmesin” türü kof kabadayılığa soyunması, Putin yönetimi için bardağı taşıran son damla oldu. Askeri güç hariç elindeki tüm imkanları seferber eden Rusya, kısa sürede T. Erdoğan'a da AKP'sine de diz çöktürdü. “Diz çöken hasım” Rusya için

kullanışlı hale geldi. Hem yerlere kadar eğilerek özür dilediler hem Suriye'ye karşı giriştikleri yıkıcı faaliyetleri kısmak zorunda kaldılar. Belirgin değişiklik, Halep kentinin cihatçı çetelerden arındırılması sırasında görüldü. Türk devleti himayesindeki cihatçılar, ayak sürüyerek de olsa Halep'ten çekilmek zorunda kaldılar. Elbette Suriye konusunda Rusya ile tam anlaşmış değiller. Rojava'ya saldırma histerisini atlatamadıkları gibi, himaye ettikleri cihatçı çetelere dayanarak Suriye'ye dair kirli hesaplarından da henüz vazgeçmiş değiller.

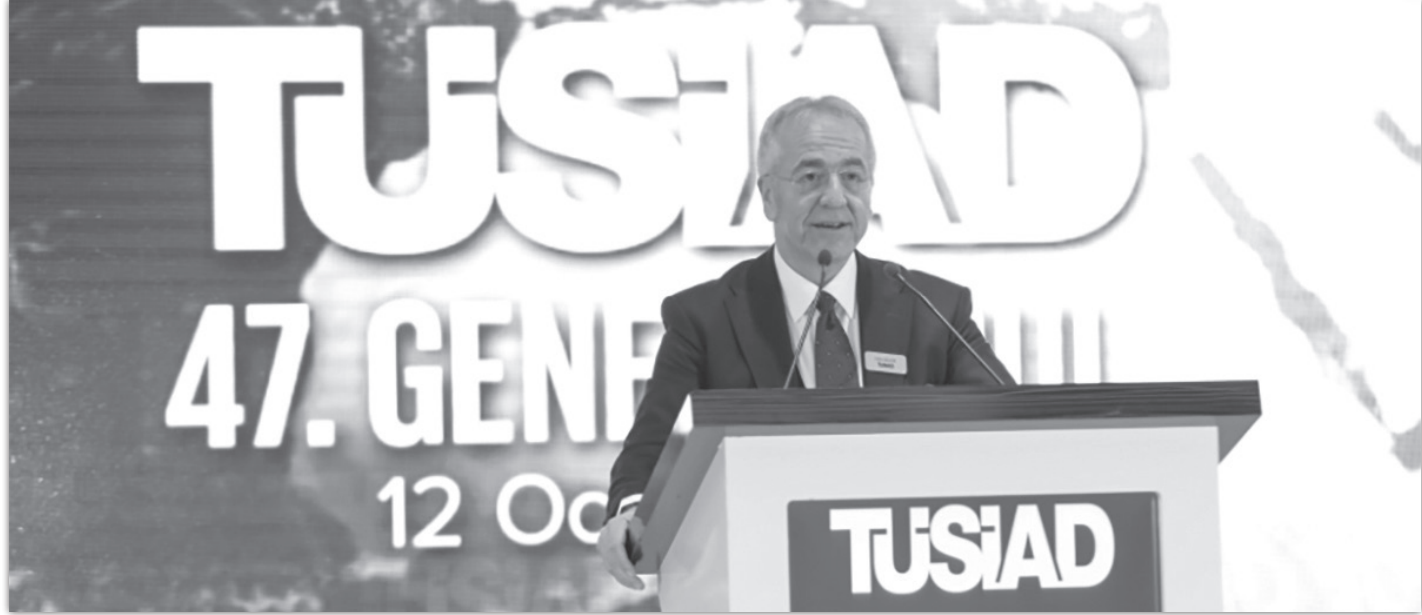
Arada belli pürüzler olmasına rağmen T. Erdoğan AKP'si Rusya için kullanışlıdır. Çünkü bu izole haliyle Putin yönetimiyle arayı iyi tutmak zorunda. Bu ise belli konularda tavizler vermesi anlamına da geliyor. Nitekim T. Erdoğan'a “hayat öpücüğü” bahşeden Putin, karşılığını fazlasıyla alıyor. Ancak buna rağmen ne T. Erdoğan'a ne AKP'ye güveniyor. Zira Türkiye'nin NATO'nun ikinci büyük ordusunu beslediğini unutmadığı gibi, Trump'tan tüyo aldığı anda T. Erdoğan'ın bazı anlaşmaları boşa düşürmek için manevralara başlayacağını da biliyor.

Putin'in “hayat öpücüğü” dinci-faşist diktaya dayalı saltanat heveslilerini kurtarmaya yeter mi? Bu bilinmez, ama kesin olan birşey varsa, o da dünyada T. Erdoğan'la AKP'sine güvenen kimsenin kalmadığıdır.

“Demokrat” faşistler!

Referandum gündemiyle Hollanda’da yapmak istedikleri mitingleri engellenen Erdoğan ve AKP’si şu sıralar oldukça “demokrat” kesildi. OHAL ile ülkede uygulanan faşist yöntemleri olağan haline getirenler birden Hollanda’yı faşist ilan etti. Ülkede referandumda hayır çalışması yapanların önüne her türden engel çıkartılırken, yasaklar, gözetimler yaşanırken bu “demokrat” söylemler fazlasıyla ironik oldu.

“Milli” duyguları uyandırmayı başaran AKP dışında, çeşitli çevrelerden de yaşanan krize tepkiler geldi. Türk Sanayicileri ve İşadamları Derneği (TÜSİAD) de “demokrasi” söylemleriyle bu durumu kınadıklarını açıkladı. TÜSİAD yaptığı açıklamada Dışişleri Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu’nun uçağının iniş izninin iptal edilmesine yönelik, “Hollanda yanlış karar aldı. Gerginlik diplomasi ile aşılmalı” değerlendirmesi yaptı. Ancak devamında iki tarafa da seslenerek “*Taraflar arasında; müttefiklik ilişkisi, Avrupa değerleri ve ortak çıkarlar temelinde, bu gerginlikler diplomasi yolu ile aşılmalıdır. Tüm dünyada ve Türkiye’de demokrasinin önemli sınavlardan geçtiği ve güvenlik risklerinin arttığı bu dönemde, tüm siyasetçilerin sağduyulu, ileri görüşlü ve çözüm odaklı olması tarihsel bir sorumluluktur*” dendi. Hollanda ile ticaret hacmi 6 milyar dolar, Hollandalı şirketlerin Türkiye’ye 21 milyar 58 milyon dolar yatırım kapasitesi olunca haliyle TÜSİAD gergin-

likleri azaltma yönlü, “çözüm odaklı” bir yaklaşım ortaya koydu.

Sadece içe dönük bir hamle olarak Hollanda üzerinden geliştirilen histeri, ırkçılığı körükleyerek ülke gündemini meşgul eder hale geldi. Erdoğan ve AKP’si çığırından çıkmış bir halde, referandum öncesi ellerine geçen bu krizi yine bir lütf olarak değerlendirmek istiyor.

TÜSİAD’ın açıklamalarının ise son derece ikiyüzlü olduğunu geçerken belirtmek gerekir. Zira Türkiye bir korku cumhuriyetine dönüşmüşken, her geçen gün yeni hak gaspı, hukuksuzluk yaşanırken, söz, eylem özgürlüğü yok sayı-

lırken, gazeteciler, akademisyenler, seçilmiş milletvekilleri tutuklanırken, belediyelere kayyımlar atanırken susanların Hollanda’nın tutumu karşısında demokrat kesilmeleri hiç de inandırıcı değildir. Sur’da, Cizre’de bodrumlarda insanlar yakılırken Avrupa’dan gelen bakanlara ve HDP’li milletvekillerine bu ilçelere girme izni verilmediğinde de, Avrupa Parlamentosu raportörü Kati Piri’nin Adalet Bakanlığı’na girişi yasaklandığında da hiçbir sesleri çıkmamıştı.

TÜSİAD patronlarının ne denli “demokrat” olduğu, kendi fabrikalarında işçilerin sendika seçme hakkının engellenmesinden ya da metal işçilerinin grev

hakkının yasaklanmasını istemelerinden de gayet net anlaşılmaktadır. Kuşkusuz kimse onlardan demokratik bir davranış beklemiyor. Ancak ikiyüzlü, pişkin tutumlarının altını kalınca çizmek gerekiyor.

“*Demokrasi bir tramvaydır, gittiğimiz yere kadar gider, orada ineriz*” diyen T. Erdoğan ve onunla birlikte sermaye sınıfı işlerine geldiğinde demokrasiyi hatırlar, prim yaptığında savunurlar. Sermayenin diktatörlüğünün hüküm sürdüğü Türkiye gerçekliğinde işçi ve emekçiler için demokrasinin hiçbir karşılığı yoktur. Ancak dışı dış mücadele sayesinde demokratik hak ve özgürlük alanları genişletilebilir.

OHAL’de tecrit işkencesi derinleştiriliyor

19 Aralık 2000’de hapishanelere yönelik saldırı sonrası F tipi hücreler yaşama geçirildi. Sermaye devleti, hücrelerin yaşama geçirilmesiyle birlikte siyasi tutsaklara yönelik tecrit işkencesini de uygulamaya koydu. Tutsakları mekansal olarak 20 Aralık 2000’den beri tecrit ettiler, ama yürek ve bilinç olarak teslim alamadılar.

OHAL, toplamda sermaye devletinin saldırılarını arttırdığı bir süreç olurken, hücrelerde tecrit işkencesi de şiddetlenerek sürüyor. 23 Temmuz 2016’da çıkarılan 667 sayılı KHK’ye dayandırılan genelgeyle, tutsakların avukat ve aile görüşü kısıtlanırken, telefon ve mektup hakları neredeyse ellerinden alındı.

OHAL sonrası artan tecrit işkencesinin en net belgelerinden birini, Aliğa Şakran Kadın Kapalı Hapishanesi’nde tutulan TKİP dava tutsağı Evrim Erdoğan Kızıl Bayrak’la paylaştı. Erdoğan’ın gönderdiği belgede hapishane idaresinin OHAL’e dayanarak atlas dahi verilmediği, kendisine gönderilen gazete ve

dünya atlasının geri gönderildiği görülüyor. Şakran’da olan bu keyfi devlet terörü (birkaçı dışında) bütün hapishanelerde uygulanıyor. Üstelik geri gönderme parası ya kargoyu gönderenden, ya da tutsağın idaredeki parasından karşılanıyor.

TECRİTİ DERİNLEŞTİRİP TEDAVİ HAKKINI ENGELLEYEN SALDIRILAR

Hapishanelerde yalnızca hücrelere değil, tuvalet ve banyo koridorlarına bile kamera konuluyor. Bu uygulamaya karşı tutsaklar kameraları kırmak da dahil, açlık grevi ve görüşe çıkmamak gibi eylemler yapıyor. Bu eylemler karşısında tutsaklar mektup ve görüş yasağı alıyor. (Yasada ‘iletişimden ve ziyaretten men’ diye geçiyor).

Son dönemde hapishanelerde sür-

günler de sık sık yaşanıyor. Sürgünler karşısında eylem yapmak insani bir refleks. Bu refleks bile mektup ve görüş yasağının nedeni oluyor. Zaten mektuplar idarenin keyfine emanet. Görüş ise, ya hiç yaptırılmıyor ya da 1 saatlik görüş 45 dakika, hatta yarım saate iniyor. Her an verilebilecek mektup ve görüş yasakları da, tecriti iyice derinleştiriyor.

Hasta tutsakların tedavisi ise ya fiilen ya da kelepçeli muayene dayatmasıyla engelleniyor. Bu engellenmenin dayanağını 5275 sayılı ceza ve güvenlik tedbirlerinin infazı yasası ve Adalet, İçişleri ve Sağlık bakanlıkları arasında imzalanan üçlü protokol oluşturmaktadır. Bu iki yasa kelepçeli muayenenin önünü açıyor. Faşist “doktorlar” bu yasalara dayanarak kelepçeli muayene dayatırken, faşist olmasalar dahi korku vb. kaygılar-

la kelepçenin çıkarılmasını söylemekten bile geri duranlar, bu işkenceye ortak olarak işkenceci “doktor” ünvanını hak ediyorlar.

Tedavi hakkının gasp edilmesi de tecrit saldırısının, yani tutsakları teslim alma saldırısının bir parçasıdır.

TUTSAKLARIN YANITI NET: DİRENİŞ

Tecrit saldırısına karşı hapishanelerde tüm siyasi tutsaklar, kapı dövmeden görüşe çıkmamaya kadar sürekli eylemlilik halindedir. Hasta tutsakların tedavi haklarının engellenmesi katliamdan başka bir şey değil. Hasta tutsaklar dayatmalara teslim olsalar tedavileri yapılabileceği gibi serbest de bırakılabilirler. Ama onlar onurlu ve insanca bir yaşamı savunarak teslim olmuyorlar, ölümüne bir direniş sergiliyorlar. Tecriti derinleştiren her uygulamaya karşı tutsakların yanıtı direniş oluyor. Tutsaklar gerektiğinde ölüm bedelini göze alarak teslim olmayıp, direniyor.

İşçi sınıfı tehdit altında!

Geçtiğimiz hafta patronun şikayeti üzerine TÜMTİS yöneticilerine ceza yağdırılırken Birleşik Metal-İş yöneticileri hakkında da dava açıldı. Bu yaşananlar sosyal yıkım saldırıları yoğunlaştıkça, açığa çıkacak tepkiye karşı sermaye devletinin yaklaşımını göstermesi açısından oldukça önemli.

İŞÇİLERİN ÜCRET TALEBİYLE EYLEM YAPMASI YASAK

Hatırlanacağı üzere Birleşik Metal-İş yöneticilerine dava açılmasının nedeni Gebze’de yapılan eylemdi. Birleşik Metal-İş Sendikası, EMİS ile yürüttükleri toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin tıkanması üzerine fabrika önlerinde yürüyüş yapma kararı almıştı. 17 Kasım 2016 tarihinde General Electric Grid Solutions fabrikası önündeki yürüyüş polis engellemesine takılmış, sendika yöneticileri açıklamayı erkenden sonlandırmışlardı. Birleşik Metal-İş Sendikası yöneticilerine ise gerçekleştirdikleri basın açıklamasından kaynaklı “Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu’na muhalefet” gerekçesiyle dava açıldı. Öte yandan Kocaeli Valiliği Birleşik Metal-İş’in TİS sürecine ilişkin 2016 Aralık ayında yapmak istediği salon etkinliğini de yasaklamıştı.

Bir diğer ceza ise TÜMTİS üye ve yöneticilerine verilmişti. Horoz Kargo patronu ile bazı ambar patronlarının şikayeti üzerine Tüm Taşıma İşçileri Sendikası (TÜMTİS) Ankara Şube Başkanı Nurettin Kılıçdoğan ile 14 şube yöneticisi ve üyesi, Özel Yetkili Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülen davada 1 yıl ile 6 yıl arasında hapis cezalarına çarptırıldı. Karar Yargıtay 16. Ceza Dairesi tarafından onandı.

“SUÇ” DELİLİ: SENDİKAYA ÜYE KAZANDIRMAK!

Sendikal sebeple işçi çıkardığı 20’den fazla mahkeme kararıyla tespit edilen, tescilli sendika düşmanı Horoz Kargo patronunun ve bazı ambar patronlarının şikâyeti üzerine 2007 yılı Kasım ayında bir gece yarısı operasyonu ile TÜMTİS üye ve yöneticileri gözaltına alınmış, 7 şube yöneticisi tutuklanmıştı. 6,5 ay tutuklu kaldıktan sonra çıkarıldıkları ilk duruşmada da serbest bırakılmışlardı. Daha sonra çıkarılan bir yasa ile lağvedilen Özel Yetkili Mahkeme, 5 yıl süren ve adil olmayan bir yargılamanın ardından 14 sendika yöneticisi hakkında “TÜMTİS üyesi işçilerin sayısını çoğaltmak, bu şekilde aidat gelirini arttırmak” ve tatildeki işyerinin çalışmasına mani olarak “iş ve çalışma hürriyetini engellemek” baha-nesiyle ağır cezalara hükmetmişti.

BU GÖZDAĞI İŞÇİ SINIFINADIR!

Gerek Birleşik Metal-İş yöneticilerine, gerekse TÜMTİS üye ve yöneticilerine verilen cezalar tesadüf olmadığı gibi oldukça sinsi bir planın parçasıdır. TÜMTİS üye ve yöneticilerinin kalemini kıran hakimlerin FETÖ ile suçlanması ise sermaye sınıfının işçi sınıfı karşısında nasıl yekvücut olduğunu göstermektedir. “Paralel örgüte üye” oldukları gerekçesiyle meslekten el çekirilen Özel Yetkili Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi hâkimleri, sendikacılara ceza yağdırırken, patronların şikâyetlerini esas aldı. Sendikaya yeni üye kazandırılmasını “suç delili” olarak kabul etti. Yani kendilerine verilen direktifleri yerine getirdiler.

İŞÇİ SINIFI SALDIRILARA KARŞI HAZIRLIKLI OLMALI

İşçi sınıfına yönelik birçok saldırı re-

ferandum sonrasını bekliyor. Kıdem tazminatının gaspı, MESS sözleşmesi gibi. İşçilerin dava açmasını engellemek için “arabulucuk” süreci de devreye girmiş bulunuyor. BES soygunu ise ilerleyen günlerde etkisini daha fazla gösterecek. Kıralık İşçi Büroları daha pervasızca hayata geçecek. İŞKUR üzerinden maaşların ödenmesi sona erecek ve bu vesileyle işe giren işçiler yeniden işsizler kervanına katılacak.

Devam edeceği açıklanan OHAL uygulamaları ile işçi sınıfının eylemli tepkileri yasaklanacağı gibi, her şeyden önemlisi EMİS sürecinde olduğu gibi grevler yasaklanacak. Bu nedenlerden ötürü işçi sınıfı kendisini bekleyen tehlikelere, yasaklara, grev hakkına yönelik saldırılara, hak gasplarına, ücretli kölelik düzenine karşı hayır demelidir. Kazanmak için tek seçenek mücadeledir, üretime gelen güçtür.

MESS kapsamındaki fabrikalarda grup toplu iş sözleşmesi (TİS) süreci yaklaşırken Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası (TOMİS) sözleşme taslağını “Metal işçilerinin mücadelede tek gerçek sendikası TOMİS’tir!” başlıklı kısa bir açıklamayla yayınladı.

“Daha çok zaman var” diyerek metal işçilerinin talepleriyle TİS taslağını hazırlamayanların metal işçilerini satacağına vurgu yapılan TOMİS açıklamasında taleplerin ekonomik maddelerle sınırlı kalmamasının önemine dikkat çekildi.

Taleplerin fabrikalarda harlanacak mücadele ateşi ile kazanılacağı ifade edilen açıklamada kazanmanın birinci koşulu olarak fabrikalarda TİS komisyonları kurulmasının önemine dikkat

TOMİS, 2017 MESS Grup TİS taslağını açıkladı

çekilerek mücadelenin fabrikalar arasında koordinasyon ile örülmesi gerektiği belirtildi.

TOMİS taslağında temsilcilerin işçiler tarafından seçileceği ve istendiğinde geri çağrılabilmesi yer aldı.

Kıdem tazminatının 30 gün brüt ücret üzerinden hesaplanacağı, İş kanunundaki değişikliklerin bunu değiştiremeyeceği, yemek ve çay molaları saatlerini fabrika temsilcileri ile birlikte belirleneceği, hafta içi fazla çalışma farkının % 150 olarak hesaplanacağı, günlük faz-

la mesainin 2 saati geçemeyeceği, Pazar tatillerinin hiçbir şekilde ortadan kaldırılamayacağı, iş güvencesini ortadan kaldıran ve sendikal örgütlülüğe zarar veren hiçbir uygulama ile fabrikaya işçi alınamayacağı gibi maddeler de taslakta yer aldı.

Taslakta kadın işçilerle ilgili ise 8 Mart’ın ücretli izin olması, kadınlara doğum öncesi 8 hafta, doğum sonrası 24 hafta ücretli izin, emzirme ve kreş odaları gibi maddeler yer alıyor.

Taban ücretlerine ilişkin ise; 10

TL’nin altında saat ücreti olan işçilerin ücretinin 10 TL’ye çekilmesi, yeni giren işçilerin ücretlerinin de 10 TL’den hesaplanması taslakta yer alıyor.

Bayram çalışmalarının yüzde 400, hafta tatilinde çalışmanın ise yüzde 200 olarak hesaplanması gerektiği taslakta yer almakta.

2017-2019 yılları arasında geçerli olmak üzere tüm işçilere ilk 6 ay için 2 TL, ikinci 6 ay için enflasyon + 5 puan, üçüncü altı ay için enflasyon + 8 puan, dördüncü altı ay için enflasyon + 5 puan saat ücretine zam yapılması talep ediliyor. En az 4 maaş brüt ikramiyenin de yer aldığı taslakta yakacak, gıda, doğum, ölüm, çocuk yardımı gibi konularda da önemli artışlar talep ediliyor.

PETKİM VE TÜPRAŞ'ta TİS süreci devam ediyor

TÜPRAŞ'ta toplu iş sözleşmelerinde 4. oturum, PETKİM'de ise 2. oturum geride bırakıldı. Şu ana kadar gerçekleşen görüşmelerde patron tarafının ortaya koyduğu dayatmacı yaklaşımlar sürecin oldukça zorlu geçeceğine işaret ediyor. TÜPRAŞ'ta teklif edilen ilk altı ay için %4.75, diğer altı aylık dilimlere içinse enflasyon oranında artış önerisinin mevcut şartlarda işçiler için kabul edilmiş bir yanı bulunmuyor. Bu zam teklifi, fazla mesailerin, hafta tatili ve mazeret izinlerinin ayrı bir yönetmelikle yeniden düzenlenmesi talepleriyle birlikte düşünüldüğünde, patron tarafının bu sene ayrı bir 'özgüvenle' davrandığı ortaya çıkıyor. Bugünkü haliyle TÜPRAŞ işçilerinin hafta tatili mesaisi 1'e 3, fazla mesai 1'e 2 iken patronun bu maddeleri düzenlemek istemesini tümüyle önceki sözleşmelerde kazanılmış olan hakların ortadan kaldırılmasına dönük önemli bir hamle olarak görmek yanlış olmaz. Aynı şey değiştirilmesi istenilen vardiya sistemi için de geçerli.

PETKİM'de süren TİS görüşmelerinden yansıyanlar durumun TÜPRAŞ'tan çok farklı seyretmediğini gösteriyor. İşçilerin % 25 ücret artışı talebini sendikanın işçilere danışmadan %20'ye çekmesi ve "TÜPRAŞ'ın istediği zam oranının temel alındığını" ifade etmesi sendikanın TİS'e nasıl yaklaştığını ve süreci nasıl örgütlediğini ortaya koyuyor. Özelleştirmeden bu yana istihdam biçimi ve idari işleyişte çok önemli değişikliklere gitmeyen PETKİM yönetiminin işletmede artık birçok şeyi değiştirmek istediği ve KİT döneminden kalma bazı kazanımları aşama aşama ortadan kaldırma niyeti taşıdığı biliniyor. Ücret zammının 6 aylıktan yıllığa çıkarılması, mesai ücretlerinin yeniden düzenlenmesi, çalışma saatlerinin arttırılması, ücret zammının enflasyon oranında olması talebi ve skalayı kabul etmemesi bunun bir göstergesi olarak değerlendirilebilir.

Her iki işletmede de toplu sözleşmenin geçerlilik süresi ikiden üç yıla çıkarılmaya çalışılıyor. Diğer bir ortak nokta ise patron vekillerinin görüşmelerin başından itibaren gösterdiği katı tutumlar oldu. PETKİM görüşmelerine cumhurbaşkanı hukuk danışmalarından birinin katılması ve kim olduğunun altının kalınca çizilmesi, görüşmeler sırasında bugüne kadar oluşmuş ortak "teamüllere" pek uyumlu olmayan üstten tavırların gösterilmesi, uzlaşmacı olmayacaklarına dair kestirmece tutumlar, patron tarafının "güvendiği dağlar" olduğu izlenimi

Şu veya bu sermayedarın referandumdaki oyunun rengi ne olursa olsun yetkilerin tek elde toplandığı güçlü, otoriter bir devlet yapısından ve onun yeni hukukundan faydalanmaya çalışacağı açıktır. Ama petro-kimya işçisi büyük bir gücün üzerinde oturmaktadır. Ve bu güç harekete geçtiğinde önünde diz çöktüremeyeceği bir kuvvet yoktur.

yaratıyor.

PETKİM VE TÜPRAŞ İŞÇİSİNİN GÜCÜNÜ TEST ETMEYE ÇALIŞIYORLAR

Tüm bu tablo iki ayrı işletme söz konusu olmasına rağmen patron taraflarının aynı güdüyle davrandığını, mevcut OHAL koşulları içinde işçiyi kendi dayatmalarının biraz ötesine mecbur bırakmak istediğini ortaya koyuyor. Patron tarafının uzlaşmaz ve üstten tutumlarını "ülkenin geleceğine dair kaygıların" içine ambalajlanmış tehditlerin izleyeceğine şüphe yoktur. Patron tarafları kendi cephelerinden çok haksız da sayılmazlar. Zira otoriterleşme eğiliminin güçlendiği, ülkenin "tek adam diktatörlüğüne" doğru gittiği, grevlerin hak alma mücadelesinin yasaklandığı, işçi sınıfının parçalanıp saflaştırılmaya çalışıldığı bir evrede, sermayenin bunları kendi lehine kullanmaya çalışması, bu durumdan faydalanmak istemesi kendi arsız ruhuna fazlasıyla uygundur. İki ayrı sermaye grubu olmalarına rağmen aynı tutumu gösteren sermayedarların güvendiği şey ülkenin içinde bulunduğu durumdur ve bu durum üzerinden PETKİM ve TÜPRAŞ işçilerinin kararlılığı sınanmak istenmektedir.

Gerek ön hazırlık sürecinde gerekse görüşmeler sırasında sendikanın ve öncü

işçilerin en büyük hatası "olağan üstü bir dönemde" gerçekleşen toplu sözleşme sürecini "olağan biçim ve alışkanlıklar" üzerinden örgütlemeleridir. Sendika, süreci bir dizi genel üye toplantısı ile karşılamış ama kendinde örgütlü olan işçiyi sürecin örgütlü parçası ve dinamiği haline getirecek "taban örgütlenmelerini" oluşturma işini bir kez daha savsaklamıştır. Diğer bir eksiklik ise devletteki otoriterleşme eğiliminin en sonunda sermaye lehine işçinin aleyhine sonuçlar doğuracağını bütünlüklü bir bakış içinde ele alınmıyor oluşudur. Sendikalar ve diğer sınıf örgütleri, faşist baskı politikalarının yoğunlaştığı günümüz Türkiye'sinde her türlü hak alma mücadelesini bu olgu üzerinden ele almalı, baskılardan yılmak şöyle dursun buna karşı mücadeleyi kendi hak alma mücadelelerinin ayrılmaz bir parçası olarak değerlendirmelidir. Bu da üye işçilerin bu açıdan da bilinçlendirilmesi ve dişe diş bir kavgaya hazırlanmasıyla mümkündür.

EL Mİ YAMAN BEY Mİ YAMAN!

Ne Aliğa işçisi herhangi bir işçidir ne PETKİM ve TÜPRAŞ sıradan işletmelerdir. Her iki işletme de Türkiye kapitalizminin can damarlarıdır. Şimdi burnundan kıl aldırılmayan patron temsilcilerinin bu gerçeğin farkında olduğundan da, geçmiş

dönemlerde olduğu gibi iş yeri eylemleri başladığında koşarak uzlaşma kapısını arama yolunu tutacaklarından da zerrece şüphe duyulmamalıdır. Öncü işçilerin ve sendikanın yapması gereken dişe diş bir mücadele için şu ana kadar oluşturulmayan taban örgütlerinin oluşturulması için derhal harekete geçmektir. Sermayedarlara karşı ayrı sözleşme masalarına oturlsa da, kader ortaklığı olan TÜPRAŞ ve PETKİM işçilerinin sözleşme süreçlerinde ortak hareket etmeleri diğer önemli noktalardan biridir. Ortak komisyon, birlik veya komite kurulmalı ve sözleşme süreci işçilerin seçtiği bu ortak araçlar üzerinden mücadeleyi birlikte örmelidir.

Şu veya bu sermayedarın referandumdaki oyunun rengi ne olursa olsun yetkilerin tek elde toplandığı güçlü, otoriter bir devlet yapısından ve onun yeni hukukundan faydalanmaya çalışacağı açıktır. Ama petro-kimya işçisi büyük bir gücün üzerinde oturmaktadır. Ve bu güç harekete geçtiğinde önünde diz çöktüremeyeceği bir kuvvet yoktur. Sendika ya da öncü işçiler gereğini yaparsa işte o zaman el mi yaman bey mi yaman görülecektir. Gerçek gücün sahibi ortaya çıkacaktır. Bu nedenle PETKİM ve TÜPRAŞ sözleşmeleri yalnız bu işletmelerde çalışan işçiler için değil tüm işçi sınıfı için hayati önemdedir.

DEV TEKSTİL Mart Ayı GMYK Sonuç Bildirgesi

Sendikamızın Genişletilmiş Merkezi Yürütme Kurulu toplantısı 11 Mart tarihinde sendika genel merkez binasında gerçekleştirildi.

Toplantının ilk gündemi iki GMYK toplantısı arasında yürütülen çalışmaların aktarılması oldu. Sendikamızın başta 8 Mart olmak üzere, İstanbul genelinde yapılan Tekstil İşçileri Sempozyumu ve çeşitli gündemler üzerinden fabrikalara dönük çalışmalarının aktarımı yapıldı. Faaliyetimizin olduğu tüm alanlarda, tekstil işçilerinin mücadelesini büyütecek çalışmaların genel ve özgün gündemler çerçevesinde ele alınarak adımların atıldığı vurgulandı. Çalışmaların istenilen yeterlilikte olması için müdahalelerimizin sürekliliğinin sağlanması ve yaygın bir çalışmanın konusu olması gerektiği belirtildi.

GMKY'mızın bahar sürecinin başında toplanmış olmasının getirdiği olanakla, güncel konular yeniden değerlendirilerek ele alındı. Sendikamızın her alandaki çalışmasının bir bütünlük içinde olması na katkısı olacaktır.

- SİYASAL GELİŞMELER VE REFERANDUM

Diğer bir gündem maddesi olan siyasal gelişmeler ve referandum başlığında zengin tartışmalar yapıldı.

Referandum ile birlikte sınıf üzerinde suni bir kamplaşma yaratılmış oldu. Kitlelerin nerede olursa olsun politize olmuş olduğu bir süreçte egemen siyaset üzerinden 'Evet'-'Hayır' benimsenilmeye çalışılmakta. Tam da bu noktada devrimci tekstil işçileri sendikamızın oynaması gereken misyonu daha canlı ve bir siyasal sınıf cephesini oluşturacak şekilde hareket etmesi, önderlik yapması acil bir ihtiyaç olarak önümüzde durmakta. Bu sebepten ötürü referandumda "Ücretli kölelik düzenine ve diktatörüne Hayır!" temelinde yürütülecek çalışmanın yol yöntem ve araçları tartışıldı.

Öncelikle sınıf kitlelerine özü itibarıyla 'Hayır' çalışmamızı iyi anlatabilmek büyük bir önem taşıyor. Referandumda 'Hayır' tutumunu alan diğer kurumlardan sınıfsal olarak farkımızı ortaya koymalıyız. Referandum sonucuyla işçi sınıfına ne getirip ne götürceğini iyi anlatabilmek, sınıf bilincini geliştirmek, sömürü düzeni gerçeğini gösterebilmek büyük bir önem taşıyor.

Bunu da çok rahat bir şekilde bugüne kadarki çalışma ve yaşam koşullarımızın kendisini anlatmak, çözümüne dönük

sınıfın nerede olursa olsun yaşamın içerisinde "söz, yetki, karar" iradesini örgütlülük temelinde ele almadığı süreç bu sömürü düzeninin azgın saldırılarıyla yüz yüze kalacağı açıktır. Bu açıdan 'Hayır'ımızı buradan gerekçelendirmek, devrimci bir sınıf hareketi yaratma iradesiyle davranmak daha da önem taşıyor.

Yakın zamanda temsilciliklerimizin olduğu yerlerde OHAL ve çıkartılan KHK'lara karşı yapılan çalışmalarda bir odak haline gelebiliyor, işçi ve emekçilerle doğrudan daha yakın temaslar kurabildiğimizi görebiliyoruz.

İşçi sınıfı ve emekçiler, sermaye düzeni tarafından referandum öncesinden başlayan iki ayrı kutuplaşma içerisinde. Yapacağımız referandum gündemli çalışma bu kutuplaşmayı büyütme değil, aksine bu kutuplaşmayı işçi sınıfının çıkarları çerçevesinden sorgulatmaktır. Dolayısıyla işçi sınıfını bölmek isteyenlerin karşısında olacak, yürüteceğimiz çalışmayı işçilerin birliğini oluşturmanın bir aracı haline getirmeye hizmet edeceğiz. Yani 'Evet' diyen işçi kitlelerini karşımıza değil yanımıza alabilmek gerekiyor. Bu yanıyla "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber, ya hiçbirimiz!" şiarını yükseltmeliyiz.

Referandumda hangi sonuç çıkarsa çıksın, kıdem tazminatının fona dönüşürülerek gasp edilmesi, krizin faturası olarak karşımıza çıkan işsizlik, hak gaspları vb. birçok saldırı işçi sınıfının karşısındaki sorunlar yumağı olarak duruyor. Temel olarak işçi sınıfının referandum sonrasında kendi çıkarları üzerinden bir mücadeleye hazır olması gerekiyor. Bizlerin çalışmasını oluşturacak ikinci temel nokta tam da burasıdır.

Yer yer hedef fabrikalara dönük sorunlarından yola çıkarak oraya özgün çıkardığımız bildirimlerle 'Hayır'ı gerekçelendirmenin, işçilerin bilincini geliştirmenin önemli bir aracı olacağı açıktır. Özellikle bu tür fabrikalara böylesi bildirimlerle gitmek, işçilerin sermayeye ve onun düzenine karşı fabrikada birliğini oluşturması çerçevesinde önemli bir adım olabilir.

Referandum ile ilgili süreçte kulla-

nacağımız duvar gazetesi, afiş, bildiri ve sticker gibi materyallerimizin hazırlık planlaması yapıldı.

- EKONOMİK KRİZ VE İŞÇİ SINIFINA DÖNÜK SALDIRILAR

Diğer bir gündem maddesi olarak ekonomik kriz ve tekstil iş kolundaki etkileri ve müdahalemiz de yine referan-

dum gündemiyle birleştirilerek çalışmaya konu edilmesinin önemi konuşuldu.

Ekonomik krizle beraber tekstil işçilerinin daha da katmerleşerek yaşadığı yoksulluğun boyutları daha da tırmanmış durumda. Devlet bu krizde patronları kurtarmak, yükünü hafifletmek için çıkardığı yasalarla teşvik fonları, güvencesiz çalışmanın önünün açılması gibi istihdam paketinin ardı ardına uygulamaya sokulmasına karşılık işçiye sunulan koca bir yokluk ve yoksulluk mevcut. OHAL ile beraber grevlerin yasaklanması gibi sınıf lehine olan sınırlı da olsa demokratik karnalların kapatılmasının arkasında yine sermayeye hizmette sınır tanımayan AKP iktidarını görüyoruz.

Tam da bu yüzden kriz ve işçi sınıfına yansımaları açısından baktığımızda "Krizin faturası kapitalistlere" şiarını referandum sürecinde de temel bir madde olarak ele almak önemli. Bu, "Geleceksiz yaşamaya, güvencesiz çalışmaya HAYIR!" vb. şeklinde de formüle edilebilir.

- 1 MAYIS

1 Mayıs çalışmasının hemen ön günlerine denk gelen referandum çalışmalarını yine 1 Mayıs çalışmasıyla birleştirmenin önemi ortada. Bu her iki çalışma, baskı, zorbalığa karşı 1 Mayıs'ta alanlarda olabilmek ve onun öncüsü olmak için daha da önemli bir yerde duruyor.

1 Mayıs, işçi sınıfını referandum sonrası mücadelenin devam edeceğine işaret edebileceğimiz temel bir gündem. Temsilciliklerimizin imkânlarının olduğu yerlerde 1 Mayıs'ı alanlarda devrimci bir sınıf atmosferinde örgütlenmesi, ona uygun bir misyonla öncüsü olması büyük bir önem taşıyor. Bulduğumuz her alanda sınıfa dönük, alana dönük çalışmalarımızı yol, yöntem ve araçlarımızı etkin bir şekilde kullanmalı, bir odak ha-

line getirmeye çalışmalıyız.

Referandum sonrasında kalan iki haftaya sığan bir çalışma değil, referandumla birlikte başlayan ve sonuna doğru daha da öne çıkardığımız bir çalışma olmalı. Şimdiden bazı materyallerimiz buna uygun hazırlanmalı, hızla devreye sokulmalı. Bu bütünlük içerisinde 1 Mayıs'ı referandumla birleştirebilmeliyiz.

Bu çerçevede piknik, salon etkinliği, toplantı ve paneller yapılmalı alana çıkacağımız pankart ve şiarlarımızı belirlemeliyiz. Aynı zamanda merkezi olarak bildiri, afiş, duvar gazeteleri hazırlanacaktır.

- BİRLİK TARTIŞMASI

İstanbul genelindeki çalışmamızı kapsayan nicelikte 12 Şubat'ta yapılan Tekstil İşçileri Sempozyumu ele alınarak tekstil işçilerinin birliği ve mücadelesinin süreci tartışma konusu edildi. Tekstil işçilerinin taban örgütlenmesine ilişkin, birleşik bir mücadele ihtiyacını da konu alan birlik tartışması yapıldı. Canlı tartışmalar sonucunda birlik konusunun bir ön tartışma niteliği taşıdığı belirtildi ve bir sonraki GMYK'da daha detaylı tartışmak üzere sonlandırıldı.

- YAYINLAR GÜNDEMİ

2 aylık çıkartılan yayınının 2017 Ocak ayında yapılan genel mecliste kararlara bağlanan işlevinin gerisinde kaldığı tartışma konusu edildi. Yayınımızda siyasal gündem ve sınıf, eğitim, tarihten kesitler, hukuk köşesi ve fabrikalardan yazıların olmasıyla birlikte daha canlı olacağı ifade edildi. Sınıfın bu noktada da özne haline getirilmesi ve yayınıımızı sahiplenmesi, kullanması, katkıda bulunmasının önemi tartışıldı.

En başta merkezi araçlarımızı güçlendirerek sonrasında yerel araçların kullanılmasını gerektiği konuşuldu. Buradan başta bültenimiz, Facebook gibi araçlarımızın güçlendirilmesi sorunu halen çözülmeyi beklemekte. Konuya ilişkin planlamalar yapıldı.

Sınıfa karşı saldırılara dönük sınıfın bu saldırı yasalarına dair yanlış bilgiye sahip olduklarından kaynaklı bu yasalar neyi hedefliyor temelinde popüler bir broşür hazırlama kararı alındı.

Gündemlerin tamamlanmasıyla bir sonraki toplantı tarihi belirlenerek toplantımız sonlandırılmış oldu.

DEV TEKSTİL MERKEZİ YÜRÜTME KURULU

15 Mart 2017

Kamu emekçileri saldırılara rağmen direnişleri sürdürüyor

Kamu emekçilerinin KHK ile yaşanan ihraç saldırılarına karşı başlattığı direnişler yayılarak devam ediyor. Hafta boyunca yeni direnişler başlarken artan polis terörüne rağmen emekçiler kararlılıkla direnişlerini sürdürdüler.

DİDİM'DE DİRENEN KAMU EMEKÇİSİNİN AYAĞI KIRILDI

Didim'de 7 Mart'tan itibaren Atatürk Bulvarı üzerinde ihraçlara karşı direnen Eğitim Sen üyesi Barış Bozkır ve SES üyesi Bülent Akın 8 Mart'ta polis terörüyle karşılaştı.

Polis saldırısı sonucu Barış Bozkır'ın sağ ayak bileğinde çatlak meydana gelirken kamera görüntüsünde de polisin Bozkır'a saldırısı göze çarptı. Polisler Bozkır'ı polis aracına kadar sürüklerken polislerden biri, Bozkır'ın sağ ayağını yere bastırıp ardından ayak bileğine tekme atıyor.

ANKARA'DA GÜNLERCE SÜREN GÖZALTI VE AÇLIK GREVİ

Ankara'da Yüksel Caddesi'nde 4 ayı geride bırakan direniş polis ve yargı terörüne rağmen kararlılıkla sürüyor. Seslerini duyurmak için 9 Mart'ta TBMM toplantı salonu önünde basın açıklaması yapmak isteyen Nuriye Gülmen, Semih Özakça ve Acun Karadağ gözaltına alındı. Emekçilerin açlık grevi bahanesiyle savcılık kararıyla gözaltına alındığı belirtildi. Emekçilerin gözaltında işkenceyle karşılaştıkları belirtildi.

Direnişçiler günlerce gözaltında tutulurken 10 Mart'ta Veli Saçılık ve ihraç edilen öğretmen Esra Özakça Yüksel Caddesi'nde direnişi devam ettirdi. Açlık grevinin başladığı 11 Mart'ta Malatya ve Bodrum'daki direnişçiler de desteğe gelirken bir kez daha yaşanan polis saldırısında 8 kişi gözaltına alındı.

Acun Karadağ iki gün sonra bırakılırken Gülmen ve Özakça 14 Mart'ta serbest bırakıldılar. Bu süreçte Yüksel Caddesi'ndeki direniş 24 saat kesintisiz olarak sürdürüldü.

CEMAL YILDIRIM İŞYERİNİN ÖNÜNDE OTURMA EYLEMİNE BAŞLADI

677 sayılı KHK ile işinden ihraç edilen BES üyesi Cemal Yıldırım 13 Mart'ta yaptığı basın açıklamasıyla 18 yıl çalıştığı Ankara Valiliği Defterdarlık Muhasebe Müdürlüğü önünde oturma eylemine başladı.

Açıklamanın ardından Yıldırım'ın yanına gelen polisler eylemi sonlandırması

dayatmasında bulundu. Gözaltı tehditlerine rağmen eylemin 12.00'ye kadar devam edeceğini belirten Yıldırım ve destekçileri polis saldırısıyla müdürlük önünden uzaklaştırıldı.

Yıldırım'ın eylemi ertesi gün de devam ederken ilk gün çalışma arkadaşlarının yoğun destek vermesini sindiremeyen kurum müdürünün direniş alanını gören kamera görüntülerini istediği ve destek veren personel hakkında soruşturma açılacağı tehdidinde bulunduğu belirtildi.

MAHMUT KONUK İŞYERİ ÖNÜNDE EYLEMDEYDİ

Haksız KHK'lar ile işine son verilen bir diğer kamu emekçisi Mahmut Konuk da her Pazartesi saat 11.30-13.30 arası Ankara'da ihraç edildiği Çankaya Toplum Sağlığı Merkezi önünde oturma eylemi başlatacağını duyurmuştu. 13 Mart'ta üçüncüsü gerçekleşen eylemde Konuk ve onu yalnız bırakmayan dostları hep birlikte türküler söyleyip halaylar çektik.

DİRENEN EMEKÇİYE ADLİ KONTROL ŞARTI

İstanbul'da Cevahir AVM önünde 6 Mart'tan beri direnişe başlayan kamu emekçisi Nazife Onay, her gün polis saldırısıyla gözaltına alınırken 9 Mart'ta karşılaştığı gözaltı saldırısı sonrasında "devlet memuruna hakaret" gerekçesiyle mahkemeye sevk edildi. Mahkeme Onay'ı adli kontrol şartıyla serbest bıraktı.

İSTANBUL'DA DİRENİŞLER DEVAM EDİYOR

İstanbul Bakırköy ve Kadıköy'de direnişlerini devam ettiren kamu emekçileri haksız yere işten atıldıklarını vurgulayarak "İşimizi geri istiyoruz" demeye devam ediyorlar. Hafta boyunca süren direnişlerde sendika ve siyasetler dire-

nişçilere destek ziyaretleri düzenlemeye devam etti.

Bakırköy'deki emekçileri öğrencileri yalnız bırakmazken AKP, CHP ve MHP alanda açtıkları standlar ve yaptıkları müzik yayınlarıyla emekçilerin sesini kısımaya çalışıyorlar.

Berkin Elvan'ın ölüm yıldönümü olan 11 Mart'ta Bakırköy'deki emekçilere ziyaret gerçekleştiren DLB'liler "Berkin olup geleceğiz. Yıkacağız karanlık düzeninizi!" pankartıyla alana geldi. Pankartı bahane ederek DLB'lilere saldırmak isteyen polisi araya berikat kuran emekçiler engelledi.

Kadıköy'de de emekçiler direnişlerini devam ettirirken saat başı yaptıkları açıklamalarla seslerini duyurmaya devam ediyor.

Betül Celep'in tek başına Kadıköy'de başlattığı direnişi de destek ziyaretleri ve direniş alanında yapılan etkinliklerle devam ediyor.

MALATYA'DA İKİ AYDA HER GÜN GÖZALTI

Malatya'da direniş iki ayını geride bırakırken emekçilerin direnişi devam ediyor.

Her gün polis saldırısıyla gözaltına alınmalarına rağmen kararlılıkla direnişlerine devam eden emekçiler hafta boyunca da defalarca gözaltına alındılar.

AYDIN'DA DİRENİŞ BİR AYI DOLDURDU

Aydın'da ise direnişlerinde bir ayı dolduran kamu emekçileri her gün polis saldırısıyla gözaltına alındılar. Saatterce alıkonulan emekçiler ardından serbest bırakılıyorlar. Gözaltı saldırısına karşı Aydın Eğitim Sen tarafından yapılan açıklamada iktidarın demokrasi, özgürlük, insan hakları demagogileri teşhir edilerek yaşanan saldırılar kınandı.

Ben bu düzenin "evet"ine karşıyım!

Bir fabrika işçisi olarak bu düzende gündeme gelen seçim bence bir oyun. Çünkü şu an hükümet olarak her şeyi yapabiliyorlar, hiçbir kısıtlama yok. İleriye dönük keyfi uygulamaları kalıcı yapmak ve babadan oğula geçen gerici bir düzen kurmaya çalışıyorlar. Biz işçiyi, emekçiyi ilgilendiren hiçbir projeleri yokken neden onlar için "evet" diyeyim. Beni ilgilendiren, işçiyi, emekçiyi, sömürüleni, ezileni ilgilendiren hiçbir durum yok. Birilerinin sevdiğine ülkeyi geçmişte olduğu gibi padişahlık sistemi ile yönetmeye çalışacaklar. Bizlerin haklarını gasp etmeye, bizleri sömürmeye devam edecekler. Biz ne zamana kadar bu düzen partilerinin, siyasetinin peşinden koşacağız? Bence buna bir dur demenin tam zamanı. Çünkü taban, yani işçiler sistemin olmazsa olmazıdır. Biz mi istedik bu seçimi, yoksa düzen partileri mi? O zaman bizi maşa olarak kullanamazlar. Her şey o kadar düzensiz ki hiçbir zaman bu kadar olmamıştı. İnsanları sandıktan sandığa sürüklüyorlar. İnsanlar böylelikle kutuplaştırılıyor, ayrıştırılıyorlar. Çıkar çatışması, mezhep ayrılıkları ortaya çıkıyor. Kendi sorunlarımızı düşünmekten uzaklaştırıyorlar. Hiçbir dönem insanlar bu kadar ayrıştırılmadı, kutuplaştırılmadı. Bizim fabrikada çalışan metal işçisi arkadaşlarım sermaye ve düzen partileri tarafında yer alıyorlar. Kendilerinin işçi olduğunu ve haklarının gasp edildiğini unutuyorlar. Ben bir işçi olarak bizleri sandıktan sandığa koşturup, sonra istediğini yapan düzene karşıyım. Ben bu düzenin 'Evet'ine karşıyım. Onların gerici siyasetlerinin peşinden koşmayacağım. Kendi çıkarlarım için mücadele edeceğim. Bunun için 'Hayır' diyorum.

**SANCAKTEPE'DEN
TÜRK METAL ÜYESİ BİR İŞÇİ**

Referandum süreci bağlamında

İdeolojik-kültürel değerler

AKP'nin tek adam diktasına dayalı dinci-faşist rejime "yasal kılıf" uydurmak için dayattığı anayasa referandumunu, toplumdaki dikey yarılmayı doruğa çıkardı. Din istismarı/inanç sömürüsü temeline yaslanan bu iktidar, sınıf ayrımlarını geri plana iten "kutuplaştırma" siyasetini de fütursuzca kullanıyor. Özellikle seçim veya referandum öncesi dönemlerde bu kirli politikaya dört elle sarılan iktidar dincilik, mezhepçilik, ırkçılık kışkırtıcılığında emsallerini fersah fersah geride bırakmıştır.

Bu kirli kampanya saltanat hırsıyla başı dönmüş "büyük şef"ten hükümetteki müritlerine, medyadaki tetikçilerden görevli ak-trollere, diyanetteki cüppelilerden farklı mevkiler işgal eden saray soytarlarına kadar uzanan geniş bir yelpazede yürütülmektedir. Yasa, kural, kaid, ahlaki ilke, insani değer tanımayan bu zihniyetin temsilcileri, son günlerde görüldüğü üzere kampanyayı uluslararası boyuta da taşıyorlar.

AB ÜLKELERİNE

"KUTUPLAŞTIRMA İHRACI"

Ülkeyi OHAL rejimine dayandırdıkları KHK'larla yöneten din simsarları, aynı anda AB ülkeleri üzerinden "mağduriyet" devşirme kampanyasına da giriştiler. AKP'li bakanları "Avrupa seferi"ne göndererek alçaltıcı muameleye maruz kalmalarını sağlayan, buna dayanarak da ortalığı velveleye veren dinci-faşist rejim, kutuplaştırma politikasına izin vermeyen AB ülkelerini Nazilikle/Nazi kalıntısı olmakla itham ediyor.

Tüm kamuoyu araştırmalarında hayır eğiliminin açık ara önde olması bu gözü dönmüşlüğü körüklemiş olsa da, yaşananlar "T. Erdoğan AKP'sinin klasiği" babında bir manevradan ibarettir. AB devletlerinin ikiyüzlülüğü ise, dinci sermaye iktidarının ülke içinde doludizgin zorbalık ve kutuplaştırıcı icraatlarına itiraz etmez, hatta "burunlarını kapatarak" da olsa AKP şefleriyle el sıkışıp anlaşmalar imzalamaya devam

AKP iktidarı kurulduğu günden beri emperyalist tekellerle Türkiye burjuvazisinin çıkarlarını esas alan politikalar izledi. Bundan dolayı bu dönemde en ağır bedeli işçi sınıfıyla emekçiler ödedi.

ederken, işin ucu kendilerine dokununca bu kadar sert tepki göstermeleridir. Her şeye rağmen bu oyunun sonunda din bezirganları, "Nazi" dedikleri AB ülkelerinin önünde eğileceklerdir. Tıpkı Rusya ve İsrail önünde eğildikleri gibi.

"DİKEY YARILMA"YI YARATAN
KAPITALİST EMPERYALİST SİSTEMDİR

Türkiye toplumunun sancısını yaşadığı dikey yarıлма sermaye iktidarının on yılları bulan icraatlarının doruk noktasıdır. CIA patentli 'Komünizmle Mücadele

Dernekleri'nin kurulmasıyla somut bir hal alan bu politika, ABD'nin "yeşil kuşak" projesiyle ivme kazanmış, 12 Eylül 1980 faşist darbesiyle "resmi politika" haline getirilmiştir. "Sosyalizme karşı siyasal islam" motosu, '90'lı yıllarda Kürt halkına karşı tetikçi olarak kullanılan Hizbul-kontra cinayetleri ve Sivas Katliamı örneklerin-

de görüldüğü üzere, kanlı bir evreye taşınmıştır. 28 Şubat müdahalesiyle siyasal İslam'a "balans ayarı" yapılarak ABD ile tam uyumlu hale getirilmiş, 2002'de ise

AKP şahsında iktidara taşınmıştır.

Genel hatlarıyla değindiğimiz olgular, bu projenin emperyalist merkezli olup Türkiye burjuvazisi tarafından desteklendiğini kanıtlar niteliktedir. AKP'nin Irak'ı işgal eden emperyalist zorbaların başı George Bush tarafından "ılımlı İslam modeli" diye pazarlanması, bu karanlık çorabın tüm Ortadoğu halklarının başına örülmek istendiğinin de dolaysız kanıtıdır. T. Erdoğan'ın "Büyük Ortadoğu Projesi'nin (BOP) eşbaşkanıyım" diye böbürlenmesi de bunu teyit ediyor. Yani üstlenilen ultra gerici vazife Türkiye ile sınırlı olmayıp Ortadoğu'yu kapsıyordu. Suriye'ye karşı izlenen düşmanca politikalar, cihatçı teröristlerin dünyanın dört bir yanından devşirilip bu komşu ülkenin üzerine salınması da BOP denen musibetin bölgesel boyutunu gözler önüne sermiştir.

İlimli İslam projesi Suriye, Mısır, Tunus üçgeninde çökertilince, AKP'nin batılı emperyalistlerin "Ortadoğu modeli" olma hevesleri de kursağında kaldı. Buna rağmen emperyalistler, koyu gericiliğin Türkiye üzerine bir kabus gibi çökmesini desteklemeye devam ettiler. Halen de bu zihniyetle değil, saltanat hevesine kapılarak zıvanadan çıkan şefiyle sorunları var. Yani artık kendini topluma dayatacak kadar küstahlaşan bu Ortaçağ kalıntısı zihniyet, emperyalistlerin onayı, Türk burjuvazisinin desteğiyle yaratılıp

iktidara taşınmıştır.

DİKEY YARILMA VE İDEOLOJİK-
KÜLTÜREL DEĞERLER SORUNU

AKP iktidarı kurulduğu günden beri emperyalist tekellerle Türkiye burjuvazisinin çıkarlarını esas alan politikalar izledi. Elbette yandaş kapitalistleri kayırmayı, AKP şeflerinin artı-değerden pay alarak sermaye sınıfının organik parçası haline getirilmesini de ihmal etmediler. Bundan dolayı bu dönemde en ağır bedeli işçi sınıfıyla emekçiler ödedi.

Kapitalist sınıflara sunulan esas hizmetin yanı sıra, din bezirganları, kendi "özel gündemleri" yönünde de adım adım yol aldılar. Toplumda dikey yarılmayı derinleştiren de icraatın bu ikinci kısmıdır. Zira dinci faşist kliğin özel gündemi kadınları, Alevileri, Kürtleri, diğer etnik ve dinsel azınlıklar ile Kemalist cumhuriyetten baki kalan laiklik vb. tarihsel-kültürel kazanımları da hedef alıyor. İktidarın bu alandaki pervasızlığı bu toplumsal kesimlerin duyarlılığını arttırmış, ilerici mücadele dinamiklerini güçlendirmiştir.

Bu ilerici dinamikler, tek adama endeksli faşist dikta rejimine karşı mücadelede önemli bir rol oynuyor. Özellikle dikta rejimine yasal kılıf uydurabilmek için gündeme getirilen referandumda dinci faşist kliğin yenilgiye uğratılması mücadelesinde etkili bir yer tutuyorlar.

er ve sınıflar mücadelesi

Toplumun bu kesimlerini hedef alan saldırının mahiyeti, soruna ideolojik-kültürel değerler ekseninde bakmalarını sağlıyor, bu konudaki duyarlılıklarını artırıyor. Kayıtsız şartsız tek adam diktatörlüğüne dayalı bir rejimin, farklı ideolojik-kültürel değerlere saldıracağı gibi, diz çökmeyenlerin yaşam biçimine şiddet araçlarını da kullanarak müdahale edeceği aşıkardır. Bu durumda Ortaçağ artığı zihniyete karşı mücadelenin önemsenmesi, yarattığı dinamiklerin ise desteklenmesi her zamankinden daha özel bir önem taşımaktadır.

Dikta rejimine karşı mücadeleyi ideolojik-kültürel değerler alanına hapsedmek, bu alanın taşıdığı öneme rağmen, sınırlayıcı/zayıflatıcı sonuçlar yaratır. Dolayısıyla değerler konusundaki hassasiyetleri göz ardı etmeden, mücadelenin daha geniş bir perspektifle ele alınması, saldırıları püskürtmek açısından önemli avantajlar sağlayacaktır. Bu hem işçi sınıfıyla diğer ilerici dinamikleri aynı hatta buluşturacak, hem daha etkili ve sonuç alıcı bir mücadelenin örülmesine zemin hazırlayacaktır.

DİNCİ FAŞİST DİKTA KAPİTALİZMİN DAYATMASIDIR

Son dönemde daha da derinleşen dikey yarılmaların yatay/sınıfsal yarılmayı gölgede bırakması, niyetten bağımsız olarak sorunun esas kaynağı olan sermaye diktatörlüğünün de gölgede kalmasına imkan tanıyor. Oysa dikta rejiminin dayatılması sadece bir sonuçtur. Zira saltanat hevesine kapılan T. Erdoğan'ı da

AKP'sini de toplumun başına bela eden sömürü ve ücretli kölelik düzenin ta kendisidir. Emperyalist hamileriyle birlikte Türkiye burjuvazisi yol vermeseydi ne AKP iktidarı bu güce kavuşur ne büyük şefi saltanat histerisine kapılabilirdi.

Vurgulamak gerekiyor ki, sadece Türkiye kapitalizminin değil, bir sistem olarak kapitalist emperyalizmin genel eğilimi, dinci faşist hareketlere iktidarda daha geniş bir yer açma yönündedir. Sistemin jandarması ABD'nin başına bile D. Trump gibi bir ırkçının getirilmesi, AB ülkelerinde ise ırkçı faşist hareketlerin güçlendirilmesi bu genel eğilimin emperyalist merkezlerde de belirginleştiğine işaret ediyor. Bu koşullarda dikta rejim dayatmasını referandumda yenilgiye uğratmak elbette büyük bir önem taşıyor. Ancak bundan da önemli olanı, bu musibeti yaratan sermaye diktatörlüğüne karşı mücadelenin de geliştirilmesi. Çünkü sermaye diktatörlüğü işbaşında kaldığı sürece, dikta dayatmalarının tekrar gündeme getirilmesi ihtimali yine yüksek olacaktır. Böylesi bir sistemde toplumsal/sınıfsal talepler uğruna mücadele de, değerlerin savunulup korunması ve daha ileriye taşınması için de hem dikta dayatmalarını hem sermayenin diktatörlüğünü reddetmek şarttır.

BİRLEŞTİRİCİ EKSEN DEVRİMCİ SINIF HAREKETİDİR

Toplumun ilerici, yurtsever, laik, aydınlanmacı kesimlerinde oluşan duyarlılık ve mücadele dinamikleri, sermaye diktatörlüğüne karşı devrimci sınıf hare-

ketiyle birleştirildiğinde çok güçlü bir devrimci enerji ve mücadele azminin yaratılması zor olmayacaktır. Toplumun bu kesimleri ile işçi sınıfının çıkar ve talepleri birçok noktada çakışmaktadır. Bu da işçi sınıfının devrimci bayrağı altında birleşmenin en azından nesnel koşullarını oluşturuyor.

Sınıf dışı toplum kesimlerinin, kendi başlarına kaldıkları sürece mücadele dinamiklerinin sınırları olacaktır. Bu bir niyet sorunu değil, üretim sürecindeki rol ve tarihsel konumdan kaynaklanıyor.

Kapitalizmin tek tutarlı devrimci sınıfının hareketi toplumun ilerici dinamiklerine önderlik edebilecek düzeye geldiğinde ise nesnel konumdan kaynaklı sınırlar yerle bir edilir. Elbette bunun gerçekleşebilmesi için devrimci sınıf hareketinin geliştirilmesinin hayati bir önemi var.

Verili koşullarda dikta rejim dayatmasının öncelikli hedefi işçi sınıfı olmasına rağmen, toplumun ilerici kesimleri sınıftan hem daha politize hem daha örgütlüler. Bu dengesizliğin giderilmesi ve dinamiklerin sermaye diktatörlüğüne karşı devrimci bir bayrak altında birleştirilebilmesi için devrimci sınıf hareketini geliştirmekten başka seçenek yoktur.

Bunun için "Sorunun sınıfsal anlamını

ve önemini önplana çıkarmak ve bunu her yolla işçilerin gündemine sokmak bu nedenle fazlasıyla önemli ve önceliklidir. Sınıf devrimcileri, devrim umudunu

işçi sınıfına bağlamış tüm devrimciler, öncelikle bunu yapmalı, ama tüm öteki kesim ve katmanların bu saldırı karşısında özellikle kendini gösteren ilerici duyarlılıklarını da her açıdan önemsemeli ve desteklemelidir..." Bu koşullarda "Komünistler, sınıf dışı kesim ve katmanlardan gelen ilerici tutum ve duyarlılıkları önemse-

me çabasını devrimci bir sınıf eksenini geliştirmek stratejik çabasına bağlamayı başarabildikleri sürece, kendi bağımsız konum ve yönelimlerini de aynı başarıyla korumuş ve güçlendirmiş olacaklardır." (Referandum ve devrimci sınıf çizgisi - tkip.org)

KALICI ÇÖZÜM SOSYALİST İŞÇİ-EMEKÇİ CUMHURİYETİDİR

İşçi sınıfına kaba sömürü, sefalet ve ücretli köleliği dayatan, farklı kültür ve inançları devletin şiddet araçlarını da kullanarak yok etmek isteyen, insan soyunun binlerce yılda yarattığı tüm ilerici değerleri ayaklar altına alan bir sermaye diktatörlüğü ile karşı karşıya bulunuyoruz. Bu sistemde ne aydınlanmanın kazanımlarına ne de özgür düşünceye, ne demokratik haklara ne de eşitliğe yer vardır. Dayattıkları şey, egemen sınıflar dışındaki toplum kesimlerinin diktatörlüğe kayıtsız şartsız biat etmesidir.

Sermaye diktatörlüğünün bu dayatmalarına ne onurlu işçi ve emekçiler, ne haysiyetli aydın ve ilericiler, ne eşitlik, özgürlük, kardeşlik değerlerine bağlı olan güçler katlanabilir. Bu iktidarın tek alternatifi ise, aidiyetlerinden bağımsız olarak emekçilerin eşitlik ve kardeşlik içinde yaşayabilecekleri sosyalist işçi-emekçi cumhuriyetidir. Dinci faşist diktaya karşı birleşik devrimci mücadelenin örülmesi, bu gelecek özleminin gerçekleştirilmesi yönünde atılmış tarihsel bir adım da olacaktır.

8 Mart'ın ardından...

Kadınlar baskıya, sömürüye ve ezilmişliğe “HAYIR!” dedi!

Bu yılın 8 Mart'ını OHAL yasaklarıyla ve önümüzdeki süreçte anayasa değişikliği adı altında tek adam diktatörlüğünün onaylanacağı bir referandum öncesinde karşıladık. Ülkede gerici ve sömürü derinleşmekte, baskı ve şiddet toplumun her hücrelerine işlemektedir. İşte bu tablo içinde çifte sömürü ve baskıya maruz kalan kadınların sorunları kuşkusuz ki giderek büyümektedir. Nitekim 8 Mart eylem ve etkinliklerinde kadınlar sömürüye, gerici ve baskıya karşı taleplerini haykırırken, emekçi kadınlar içerisinde biriken öfke güçlü bir şekilde “hayır”larla ifade buldu.

Ülkenin pek çok yerinde 8 Mart haftası boyunca sokaklara çıkılırken, İstanbul gibi metropollerdeki gece yürüyüşlerine katılımların yoğun olduğu görüldü. OHAL yasaklamalarının yanı sıra referandumda ‘hayır’ diyenlere yönelik özel baskıların yaşanıyor olmasına rağmen, 8 Mart eylemleriyle sokaklar, alanlar zorlandı. Devletin engelleme tutumları ise çoğu yerde boşa düşürülerek kırılırken, Urfa ve Kocaeli’de olduğu gibi polis saldırıları da yaşandı.

Dünyada da geçmiş yıllara kıyasla daha çok katılımı sokağa çıkışın yaşandığı görüldü. Özellikle bu yılın 8 Mart’ında ‘uluslararası kadın grevi’ ile dünya genelinde pek çok ülkede grevler, yürüyüşler vb. çeşitli eylemler gerçekleşti-

rildi. Washington merkezli uluslararası ‘Women’s March’ örgütünün, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü nedeniyle başlattığı ‘Kadinsız Bir Gün’ grevi çağrısı ile farklı farklı ülkelerde sokağa çıkan kadınlar, emek sömürüsüne, ayrımcılığa, şiddete, savaşa ve hak gasplarına karşı taleplerini haykurdular. Newyork’ta ve Rusya’da kadınların eylemlerine saldırılar oldu, gözaltılar yaşandı. ‘Uluslararası kadın grevi’ çağrısı Türkiye’deki eylem ve etkinliklerde destek açıklamaları eşliğinde sembolik karşılıklar buldu.

Dünya ve Türkiye’deki 8 Mart tablosu

bir kez daha göstermiştir ki, emperyalist kapitalist sistem her yerde gerici ve üretmektedir. Sistemin yaşadığı krizin bedellerini en çok kadın işçi ve emekçiler ödemekte, savaş ve saldırganlık politikaları en çok kadınları vurmaktadır. Ataerkil-dinsel-milliyetçi gerici dünya üzerinde artarken kadın hak ve özgürlükleri ilk elden olumsuz anlamda etkilenmektedir. Bu sistemde işçi-emekçi kadınlar ve onların çocukları güvencede değildir. İşte tüm bu sorunlar dünyanın pek çok ülkesinde kadınların alanlara daha çok çıkmasına, grev silahını kullanma bilinci-

nin artmasına vesile olmakta, hak ve özgürlüklerine sahip çıkmak adına direnişi seçtiklerini göstermektedir.

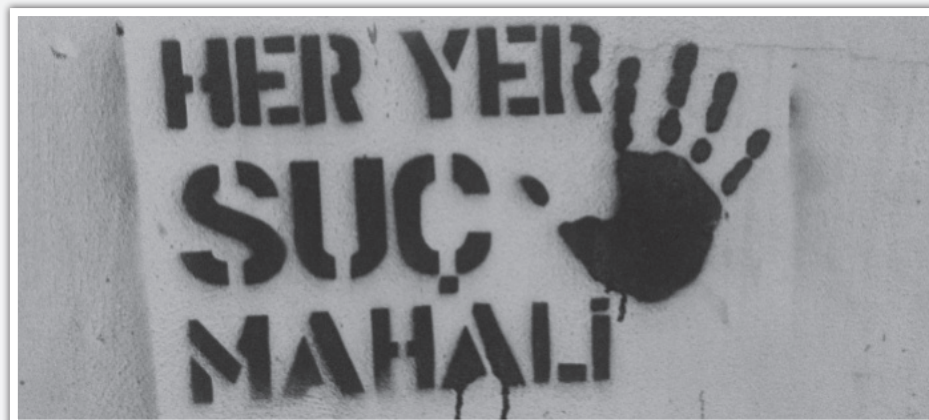
HAYIR'LARI ÇOĞALTILIP, ÖRGÜTLÜLÜĞÜ BÜYÜTELİM!

Türkiye’deki tabloya daha yakından baktığımızda, referandumla birlikte artacak sorunların ve kendilerini bekleyen koyu karanlığın farkında olarak kadın işçi ve emekçilerin, doğru reflexler göstererek ‘Hayır’ dediğini görmekteyiz. Toplumsal mücadele alanında kadın işçi ve emekçilerin tutmuş olduğu önemli yer ve biriken potansiyel 8 Mart eylemleriyle bir kez daha görülmüştür. Bunun öncesinde de gerek cinsel istismar yasasına karşı gelişen anlamlı tepkiler, gerekse kamudan ihraçlara karşı direnişlerin başlamasında kadın emekçilerin tuttuğu özel yer, bu potansiyeli bir kez daha göstermişti.

Bundan sonrası için, bu mücadele potansiyelini referandum süreci ile daha da büyütmek, devrimci baharın diğer önemli gündemleri olan Newroz ve 1 Mayıs süreçlerine taşımak ve bu çalışmalar vesilesiyle kadın işçi ve emekçilerin örgütlü mücadeleye katılımını sağlamak gerekmektedir. İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları bu misyonla çalışmalarına hız verecektir.

İŞÇİ-EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

8 Mart'ın aynasında Türkiye’de kadın

* Şort giydiği için otobüste tekme yiyen Ayşegül Terzi’nin 8 Mart günü görülen davasında tekme atan Abdullah Çakıroğlu’nun öncesinde serbest bırakıldığı için, hakkında zorla getirme kararı çıkarıldı. Tekme atanın serbestçe dolaştığı ülkede, kadınlar her an yeni bir saldırı riskiyle karşı karşıya.

* 8 Mart’ta yeni bir kadın cinayeti haberi ise Antalya’dan geldi. Aynur Özallı, geçen yıl 8 Mart’ta boşandığı eski eşi tarafından öldürüldü.

* Adana’da 8 Mart günü otobüs beklerken kimliği belirsiz kişiler tarafından kaçırılıp öldürülmeye dövüldükten sonra yol kenarına atılan ve baygın halde bulu-

nan 4 aylık hamile kadının, cep telefonu ve parasının da gasp edildiği öğrenildi.

* Mersin’de kadın bir avukat, 8 Mart’ta kürsüye çıkıp açıklama yapmak istediği için Mersin Baro Başkanı Ali Er tarafından kürsüden itilerek uzaklaştırıldı, şiddete maruz kaldı.

* Bilgi Üniversitesi’nde yaklaşık 30 kişilik bir grup tekbirler eşliğinde 8 Mart standı açan kadın öğrencilere saldırdı. Saldırıda yaralananlar oldu. Saldırganlar daha sonra serbest bırakıldı!

* Diyarbakır’da 8 Mart’ta 71 yaşındaki Barış Anneleri İnisiyatifi Üyesi Havva Kiran gözaltına alındı. Kiran hâlâ gözaltında tutuluyor.

8 Mart günü yaşamın bir dizi alanından yansıyan bu olaylar günümüz Türkiye’inde, kadınlar için tek çözümün kendisine dayatılan sömürü ve baskıya karşı daha güçlü bir şekilde ‘hayır’ diyerek düzene karşı direnişi büyütmesinden geçtiğini gösteriyor.

8 Mart günü yaşananlar, bu sistemde kadınların yaşadığı çok yönlü sorunları adeta gözler önüne serdi. Sadece basına yansıyan kadarı ile 8 Mart’ta kadınların yaşadığı sorunların özeti şöyle:

* Türk Metal’in Ankara’da düzenlediği kadın kurultayına giden metal işçisi kadınlar Bursa İnegöl’de kaza geçirdiler ve 7 kadın işçi hayatını kaybetti. Delphi ve Mudanya Yazaki fabrikalarında çalışan kadın işçilerin ölümü üzerine, fabrika yönetimleri kazanın yaşandığı gün dahi üretime ara vermediler. 7 üyesini yitiren Türk Metal ise büyük bir sessizlikle üyeleri için hiçbir şey yapmadı.

* CHP’li Ataşehir Belediyesi 8 Mart öncesi, hiçbir soruşturma, uyarı ve önceden ihbar dahi yapılmadan 3 kadın işçiyi işten attı.

* Polis tarafından katledilen Dilek Doğan’ın 8 Mart günü görülen mahkemesinde savcı, sanık polis için ‘kasten öldürme’ suçundan değil de ‘taksirle öldürme’ suçundan ceza istedi. Yargı bir kez daha katilleri aklama peşinde.

7 kadın işçi kardeşimizi kaybettik...

“Yaşarken de ölürken de saygı görmek için!”

Geçtiğimiz hafta 7 Mart günü, Türk Metal’in 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü nedeniyle Ankara’da düzenlediği kadın kurultayına giderken Bursa İnegöl’de yaşanan kaza sonucunda 7 kadın işçi yaşamını yitirdi. Kaybettiğimiz arkadaşlarımız Yazaki ve Delphi’dendi. İşçilerin ölümü Bursa’da büyük bir üzüntüyle karşılandı. Ama bu kazanın yankıları sadece Bursa ile sınırlı kalmadı. Ulusal basında da kendine yer buldu.

BİZLERİ BAĞLAYAN ÜYE OLDUĞUMUZ SENDİKALAR DEĞİL

Hayatını kaybeden işçiler Türk Metal üyesi idi ve Türk Metal’in düzenlediği bir etkinliğe gidiyorlardı. Bu kadın kurultayında Türk Metal’in başkanı Pevrul Kavlak konuşacak, hatta 2017 toplu sözleşme süreci öncesinde belki de bir şov yapacaktı. Fakat bu işçiler bizlerin dostlarıydı, aynı bantlarda ter döktüğümüz arkadaşlarımızdı. Hangi sendikadan olduğumuzun bir önemi yoktu. Onlar işçi sınıfının bir parçasıydı. Bu yüzden de bu kaza Bursa’da tüm işçileri yasa boğdu.

Bizler de kaza haberini aldığımız andan itibaren yakından takip ettik. İlk etapta yaralı arkadaşlarımızın kaldırıldıkları hastanelere kan ihtiyacı vb. karşılanmasını sağlamak için yönlendirmeler yaptık. Cenazelere katıldık. Aynı zamanda yıllarca bu fabrikalara emek veren arkadaşlarımızın anılarına gereken saygının gösterilmesi için üretime ara verilmesi üzerine çalışmalar yaptık.

“ÖLEN ÖLMÜŞ!”, ÜRETİME DEVAM!

Yazaki Mudanya ve Delphi fabrikalarında kazanın olduğu gün işçiler arkadaşlarının yaşamını yitirdiğini kendi imkanlarıyla, ulusal basında çıkan haberlerden öğrendiler. Fabrikada yönetimden işçilere herhangi bir bilgilendirme yapılmadı. İşçilerin sağlık durumu, gelişmeler konusunda işçiler MİB’e başvurdu. Aynı zamanda büyük bir tepki doğdu. Aynı bantlarda, aynı hatlarda çalıştıkları arkadaşları yaşamını yitirmişti ve bu durumda çalışmak işçilerde büyük bir öfke yarattı. Özellikle kadın işçiler ağlayarak çalıştılar. Bazı işçiler izin almak istedi, izin verilmeyince iş yerini terk etti. Bazı hatlar ertesi gün işe gelmemek üzere kendi arasında karar aldı.

Yeri geldiğinde “Biz bir aileyiz” diyenler, Yazaki’de olduğu gibi fabrikanın her köşesine “Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için!” yazılarını asanlar işçilerin acı-

larına saygı duymuyordu. Sermaye için çalışanlarının böyle bir kazada yaşamını yitirmesi önemli değildi, arkadaşlarını kaybeden işçilerin psikolojisi de önemli değildi. Önemli olan siparişler ve üretimin aksamamasıydı.

Oluşan tepkiler üzerine cenaze satatlerinde fabrikalardan servis çıkarıldı. Ancak işçilerin cenazeye katılım zamanı sınırlandırıldı.

“YAŞAMINI YİTİREN ARKADAŞLARIMIZ İÇİN ÇARKLAR DURMALI”

Delphi ve Yazaki’den işçilerle de konuşarak üretimin durdurulması gerekliliği üzerine bir hat belirledik.

MİB olarak sayfadan yaptığımız çağrılar ve bu fabrikalarda çalışan arkadaşlarla kurduğumuz diyaloglarla işçilerde var olan bu eğilimi genel bir talebe dönüştürdük. Bunu zorladık, gündemleştirdik. Buna uygun çağrılar yaptık. Bunun nasıl yapılabileceği üzerine yayınlar yaptık. “Fabrika yönetimleri yıllarca emek veren işçilere karşı bu görevi yerine getirmeli, yanısıra acılar içinde çalışan işçilerin üzüntüsüne saygı duymalı”, “Bu fabrikalarda örgütlü olan Türk Metal Sendikası bunu neden yapmıyor?”, “İşçiler yıllardır beraber çalıştığı arkadaşlarının anılarına sahip çıkmalı” gibi söylemler üzerinden tabloyu anlatmaya çalıştık. Türk Metal’in teşirini güçlü bir şekilde yaptık. İşçiler de bu çağrımıza yanıt verdi. İşçiler öncelikle üretimin durması için üyesi oldukları Türk Metal’i zorladılar. Fakat Türk Metal bundan uzak durdu, hatta karşı çıktı. Yazaki işçileri de cenazelerin olduğu gün kendileri üretimi durdurdu.

TÜRK METAL’DE HER ŞEY ŞOV İÇİN

7 üyesini yitiren Türk Metal ise her zaman olduğu gibi yine varlığını borçlu olduğu sermayenin yanında yer aldı. Üyesi olan işçilerin ağlaya ağlaya, acılarıyla çalışmasına sessiz kaldı. İşçilerden üretimin durması yönünde gelen tepkileri bastırmaya çalıştı. Bırakın üretimi bir gün durdurmak, bir dakikalığına bile olsa bunu yapmadı. Üstelik bir gün öncesinde hayatını kaybeden kadın işçiler için saygı duruşu yapılacağını duyurmasına rağmen Bursa’da örgütlü olduğu fabrikalarda bunu yerine getirmede. Üyeleri için bu kadarını bile yapmadılar.

Fakat Ankara’da Pevrul Kavlak şov yapsın diye sendikal izin adı altında insanları otobüslere doldurup götürülen de bu aynı sendikaydı. Bu yüzden Türk Metal’e yönelik tepki

sadece Delphi ve Yazaki fabrikalarıyla sınırlı kalmadı. Örneğin Tofaş ve Renault işçileri de tepkilerini yansıttılar.

Bunlardan bir tanesi şöyle idi: “Kimse TM büyük sendika demesin, ağır küfrederim. Bu acılı günde bu kadar üyesi hayatını kaybetmiş, bu kadar ocak sönmüş bunlar hâlâ işverenin köpekliliğinin peşinde. 1 dk bile bantlar durmadı be! Yazıklar olsun, bunların ölüye saygısı yok yaşayana olur mu? Ölen canlar için durmayan bantlar üç kuruş zam için durur mu?”

PEKİ YA DİĞER SENDİKALAR?

Bu kaza 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nden bir gün önce, üstelik 8 Mart üzerine yapılan bir etkinliğe giderken yaşanıyor. Kadın işçi arkadaşlarımız yaşamını bunun üzerine kaybediyor. Peki diğer sendikalar ne yapıyor, sadece bir taziye mesajı yayınlamakla yetiniyorlar. Pekala onlar da örgütlü olduğu fabrikalarda işçi sınıfının bu acı kaybı için sembolik de olsa üretimi durduramaz mıydı? Ya da onları anabilirdi. Böylece işçi sınıfının sendika üyelikleriyle bölünemeyecek bir bütün olduğunu gösterirdi.

Bunu da yapmaya çalışan MİB oldu. MİB işçileri sendika üyeliklerine göre ayırmıyor, hem insana yakışır şartlarda çalışmak hem yaşamımızı yitirdiğimizde buna uygun bir saygı görmek için mücadele ediyor.

BURSA’DAN MİB’Lİ İŞÇİLER

Bursa Tabip Odası Eski Başkanı Bülent Aslanhan:

“Dün 7 kadın kardeşimizi 8 Mart’ı kutlamaya giderken korkunç bir kazada kaybettik...

Canımız yandı. Bu 8 Mart bize bu acı ile kaldı.

Ama bugün canımız bir kez daha yandı.

Evet ‘üretim baskısı’ anlaşılabilir, evet ‘ihtiyaç’ anlaşılabilir, evet ‘bekleyen siparişler’ anlaşılabilir ancak, bir yere kadar anlaşılabilir...

İşçi sağlığı bilimi ve ‘iş psikolojisi’ diye de bir şey var arkadaş! Bilmiyorsan birbirlerine sor.

Bir iş yerinde 7 çalışan, üstelik adı ‘trafik kazası’ da olsa yasal mevzuata göre ‘iş kazası’ sonucu yaşamını yitirmiş. İnsanlar kedere boğulmuş ve matemini yaşamak istiyor.

Sen üretime bir gün ara verip bu acıya ortak olamıyorsun! Bu nasıl bir iş? Bu nasıl bir dünya?

Kadınlarımızı kaybettiğimiz (Yazaki) işyerinde bugün bantlar çalışıyor ne yazık ki.

Oysa acıları-matemleri yaşamak için bir gün ara vermek çok zor değildi.

Bu kararı alanların ne işçi sağlığı biliminden ne de iş psikolojisinden belli ki hiç haberi yok. Tek bildikleri ‘üretim baskısı.’

Yazık! Gerçekten çok yazık!

Böyle bir 8 Mart’ta kadınlarımızı kutlasan ne, kutlaman ne!”

Almanya'dan sonra Hollanda: Gerilim yayılıyor

D. Yusuf

Almanya ile yaşanan "miting yasağı" gerilimi bir biçimde geride bırakıldı. Ardından aynı şey Hollanda ile yaşandı. Türk sermaye devletinin Dışişleri Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu'nun uçaktan inmesine dahi izin verilmedi. "Laleleri görme-ye geliyorsa gelsin" denilerek, bakanla bir de alay edildi. Bu kez Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Fatma Betül Kaya şansını denedi, Hollanda'ya karadan gitmek istedi, ancak o da başaramadı. Olay bir giriş yasağı biçiminde tam bir diplomatik krize dönüştü.

Erdoğan ve MHP başkanı Devlet Bahçeli başta olmak üzere bilumum dinci-faşist çevrelerin histerik çağrılarının üzerine, sınırlı sayıda AKP taraftarı Hollanda-Rotterdam'daki Türk konsolosluğuna izinsiz girmek istedi. Bu esnada Hollanda polisi ile arbede yaşandı. Haliyle olaylar iyiden iyiye çığırından çıktı. Almanya'da olduğu gibi, Hollanda'da da karşılıklı suçlamalar, tehdit ve şantajlar birbirini izledi. Ezber bozulmadı; Hollanda "Nazi kalıntısı", "miting yasağı" da bir Nazi dönemi uygulaması olarak nitelendi. Bununla da kalınmadı. Dışişleri Bakanı Çavuşoğlu, Hollanda Başbakanı Mark Rutte'nin "lale"li alayına göndermede bulunup, "Sen nasıl lalesin" diyerek işi kişisel hakarete vardırdı.

Almanya'dan farklı olarak Hollanda'da hem olayların kontrolden çıkartılması, hem de seçim kampanyalarının etkisi ile işler çığırından çıktı. Başbakan Mark Rutte'nin "Yanlış bir filmin içine düştüm. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım" şeklindeki veciz sözleri, tam da bu nun ifadesiydi.

TÜRKİYE'NİN BUZA YAZILAN TEHDİTLERİ VE KATI GERÇEKLER

Türkiye ile Hollanda arasındaki gerilim hâlâ dinmiş değil. Türkiye özür bekliyor, Hollanda başbakanı şaşkınlıkla "Ne özürü, deli misiniz" mealinde cevap veriyor. Bu arada Türk sermaye devleti Hollanda'yı sözde ekonomik ve politik yaptırımlarla tehdit ediyor.

Hiç kuşkusuz bu tehditleri gerçekten uygulama kuvvet ve kudretine sahip değildirler. Kimi Hollanda devlet ve hükümet mensuplarının, o da geçici bir süre için Türkiye'ye gelmesine izin vermemek gibi sınırlı siyasi ve diplomatik yaptırımlara başvurabilirler, ama ötesine, özellikle de ekonomik alana dokunmaları beklenmemelidir. Her şeyden önce, Hollanda,

yüzölçümüne bakılarak küçümsenecek bir ülke değildir. Hollanda sermayesi sanıldığından da güçlüdür. Hollanda dünyada en fazla yatırım yapan bir sermaye ülkesidir. Amerika da dahil her yerde çok sayıda Hollanda firması var.

Keza Hollanda ile Türkiye ilişkileri çok eskiye dayanır. Tam 400 yıllık bir geçmişi var. Bu aynı devletin en fazla yatırım yaptığı ülkelerden biridir Türkiye. Türkiye'de 2 bin 564 Hollanda firması faaliyet yürütmektedir. Philips, Unilever, Shell ve ABN Amro bunların en ünlüleridir. Corio, Radevoke ve Multi ise sırada bekliyor. Her yılki ticaret hacmi 6-6,5 milyar dolardır. Türkiye bazı yıllar dış ticaret açığı veriyor. Yani Hollanda'ya bağımlılık söz konusudur. Hollanda Türkiye'ye yapılan yabancı sermaye yatırımları bakımından 22 milyar dolarla başı çekiyor. Kısacası, Hollanda, inşaattan turizme, makine sanayinden metal alanına, tekstilden hazır giyime her alanda yatırım yapma imkanlarına sahiptir. Türkiye'ye gelen turistlerin büyük bir bölümü de Hollanda'dan gelmektedir. Demek oluyor ki bir yaptırım durumunda en çok bu sektör etkileyecektir ve Türkiye'nin bunu göze alması kolay değildir.

Yaşanan bunca gerilime rağmen

Hollanda en ileri düzeyde, bizzat başbakan Mark Rutte üzerinden olayların daha fazla tırmandırılmaması ve uzun vadeli/stratejik çıkarlar düşünülerek, barışçıl biçimde onarılması çağrısı yapmaktadır. Türk sermaye devleti cephesinde de bazı sınırlı diplomatik yaptırımlar sayılmazsa eğer, kısa süre içinde bu yönlü adımlar atılacaktır. Taraftar kitlesini etkilemek için yapılan şovlar yanıltıcıdır. Türkiye Hollanda ile de ilişkilerini yeniden onaracaktır, adeta buna mahkumdur.

Peki ama, gerçekten bu olaylar tesadüfü değilse eğer, önce Almanya, ardından Hollanda ile yaşanan ve diğer Avrupa ülkelerine de sıçrama potansiyeli taşıyan bu gelişmenin gerisinde ne veya neler yatmaktadır?

FIRSATA ÇEVİRİLMEK İSTENEN GÜNDEM: AVRUPA'DA SEÇİMLER, TÜRKİYE'DE REFERANDUM

Almanya'da başlayan, Hollanda'da tepe noktasına çıkan tüm bu gelişmeler, tam da Almanya ve Hollanda'da seçimlerin, Türkiye'de de referandumun gündemde olduğu bir süreçte yaşandı. Bunun kendisi, bize, bu yönlü gelişmelerin hiç de tesadüfü olmadığını, tek ne-

deni olmasa dahi, tam da Avrupa'daki seçimler ve Türkiye'deki sözde anayasa referandumu döneminde sahne almasının manidar olduğunu anlatmaktadır.

Bilindiği gibi tüm Avrupa'da ırkçı-faşist parti ve akımlar yükseliş içindedirler. Almanya'daki AfD adlı ırkçı-faşist partinin geride kalan süreçteki seçim başarıları biliniyor. Hollanda'da ise, Geert Wilders'ın liderliğindeki Hollanda Özgürlük Partisi etkili oluyor. Bu partilerin her dönem, ama en fazla seçimler sırasındaki ana temaları göçmenler, özellikle de şu sıralar bir moda olan müslüman göçmenler ve bu dönemde Avrupa'ya sığınan mülteci kitlesidir. İrkçı-faşist propaganda eşliğinde bu kitleye düşmanlık neredeyse tüm programlarının eksenini yapıyor. Sistemin ürettiği, ondan kaynaklı tüm sorunlar bu kitlenin varlığı ile açıklanıyor. Toplumun, özellikle de tuzu kuru orta sınıfın tüm hassasiyetleri istismar edilip oy devşirmeye, hükümet olmanın imkanına dönüştürülmeye çalışılıyor. Bu çaba, iktidar olmanın en kolay yolu olarak görülüyor. İstisnasız olarak Avrupa'daki tüm ırkçı-faşist parti ve akımların bugünkü hareketlilikleri, öne çıkışları ve toplumu gerip, kendi lehlerine bir taraflaşmaya zorlamaları tam

da bu nedenledir. Ülküdaşları Erdoğan'ın gerilim politikası ve Mehter Marşı eşliğinde Almanya-Hollanda'da sahneye konan oldukça planlanmış hedefli olaylar, bu çevreler için bulunmaz bir fırsat olmuştur. Almanya'da da Hollanda'da da ırkçı-faşist histeriyi tetiklemiş, toplumun zihnini bulandırmıştır.

Karşı yönden bu dönem Erdoğan için de -kendi kullandığı bir deyimle- "tanrının bir lütfu" olarak değerlendirilmesi gereken bir dönemdir. Erdoğan ve gürhunun, Türkiye'de Kürt halk düşmanlığı biçiminde şekillendirdiği politikayı daha bir azgın biçimde uygulayarak, bu çerçevede milliyetçi-şoven histeriyi kışkırtarak referandum için güç toplamaya ve bu temelde tehlikeli bir kutuplaşma için her türlü kirlil ve karanlık yola ve yöntemlere başvurduğu biliniyor. Bu aynı şeyi uzun bir süredir Avrupa'da da yapmak istiyordu. Almanya Erdoğan'ın 15 Temmuz sonrası Köln'de yapacağı bir şova izin vermişti. Tayyip Erdoğan, şimdi yine yaşananları bahane ederek, kendisine özgü samimiyetsizlik ve ikiyüzlülükte sınır tanımadı. Daha dün üniter devlet içinde tek adamlığa ve tek adam diktatörlüğüne örnek gösterdiği Almanya'yı Nazilikle niteledi ve demokrasi havarisini kesildi. Hiç değilse, çok tartışmalı yanlarına karşın, belli bir anlamda burjuva demokrasisine sahne olmuş ülkelere demokrasi dersi vermeye kalktı. Kendisinin tümüyle kirlil amaçlarla yapmaya çalıştığı girişimlere izin verilmemesini demokratik hak ve özgürlüklerin, başka bir ifade ile Avrupa değerlerinin de inkar edildiğinin bir kanıtı olarak niteledi. Hiç kuşkusuz söylediklerinin hiçbir samimiyeti, yanından dahi geçmediği demokrasi ve özgürlükleri savunmakla hiçbir ilgisi yoktur.

Öte yandan Almanya ve Hollanda'da da yaşanan gelişmelerin ve gerilimlerin gerisindeki nedenlerden biri, toplumda, göçmen ve mülteci kitlesine dönük milliyetçi-şoven eğilimleri tetiklemek gibi son derece gerici, kirlil ve tehlikeli bir istismar politikasıdır. Özellikle T. Erdoğan bu konuda kirlil ve karanlık yol ve yöntemlerde sınır tanımamış, işi provokatörlüğe dek vardırırmıştır. Hollanda başbakanının bu oyunlara gelmeyeceğiz mealindeki açıklamaları çok da boşuna söylenmemiştir.

AB'NİN, IRKÇI-FAŞİST GÜÇLERE DÖNÜK MESAJI

Yaşanan gelişmelerin esas müsebbibi Avrupa'nın ırkçı-faşist parti ve akımları ile Erdoğan olsa da, Avrupa'nın tekeli tüm devletlerinin, işbaşındaki hükümetlerinin ve işbaşına gelmek isteyen gerici, liberal ve sosyal demokrat tüm partilerin de bunda payı var. Her şeyden önce ırkçılık günümüzde her Avrupa ülkesinde bir devlet politikasıdır. Bu ülkelerdeki demokrasi, kimin için demokrasi, sınırları vb. elbette ki çok tartışmalıdır. ırkçı-faşist akımların korunup kollandığı, yer yer açık nazi propagandası yapıldığı, gi-

AB ve onun adına Almanya ve Hollanda'nın Erdoğan ve sermaye devletine tutumu, Erdoğan sınırları çok aştığı içindir. Türk sermaye devletine, en önce de Erdoğan'a "Sınırları çok aştın, haddini bil" denmiştir, hepsi bu. Ve en sonu, tüm bu yapılar, onun en çok ihtiyaç duyduğu bir dönemde Erdoğan'ın ekmeğine yağ sürmekten başka bir işlev taşımamaktadır.

derek bunun önünün açıldığı ve nihayet faşizmin gün be gün büyüyen bir tehlike haline geldiği de somut bir veridir. Fakat Türkiye ile yaşanan son olaylardan hareketle bu ülkelerdeki rejimleri faşist bir diktatörlük olarak nitelemek, naifçe bir davranış olacaktır. Zira henüz bu noktaya gelinmemiştir.

Kabul edilmelidir ki, belli bir süredir, Avrupa Birliği'nde ve onun bünyesindeki hemen her ülkede İngiltere'nin birlikten kopmasının tetiklediği Brexit korkusu yaşanmaktadır. Bu korkunun denilebilir ki en önemli nedenlerinden biri de bizzat kendisinin besleyip büyüttüğü, kendi öz evladı olan ırkçı-faşist parti ve akımlardır. Birlikten kopmayı bu çevreler savunmakta, bu yönlü eğilimleri bu partiler istismar etmektedirler. İktidara gelirlerse AB ve avroya elveda diyeceklerini açık açık ilan etmektedirler. Bu parti ve hareketler zafer kazanırsa eğer, AB'den kopuşu gündeme sokacaklardır.

AB ve adı geçen ülkelerin burjuvazisi bu tehlikenin farkındadır. Ve dahası, bu tehlikeyi kontrol altına almanın zamanın geldiği düşünülmüş, bu amaçla ve bu vesile ile harekete geçilmiştir. Zira, AfD ve özellikle Geert Wilders fazla ileri gitmiştir. Tepkisini Erdoğan'ın huruç hareketi ile sınırlamamış, onun gibi düşünenler de Türkiye'ye gitsin demiştir. Bu da sınırların aşıldığı bir durumdur. Ne AB ne de Hollanda burjuvazisi bunu onaylamıştır. Başbakan Mark Rutte'nin Hollanda'daki Türkiyeli nüfusu kastederek, "Onlar bizim vatandaşlarımızdır" açıklaması bunun ifadesidir ve aynı zamanda Geert Wilders'a dönük bir ayar hareketidir.

Çok doğal olarak bu durum Türk sermaye devleti ve Erdoğan için de olduğu gibi geçerlidir. AB ile sermaye devleti çoktandır çatışmalıdır, iyiden iyiye me-

safelidir. Çeşitli dönemlerde, özellikle de son yıllarda bu mesafe, elbette ki Erdoğan ve dinci-gerici AKP iktidarının marifeti ile daha bir açılmıştır. Bu vesile ile karşılıklı suçlamalar, restleşmeler ve tehditler yapılmıştır. Özellikle Erdoğan'ın AB ve tek tek devletlere dönük provokatif sözler sarf ettiği de bir somut veridir. Ancak yine de bugünkü denli sınırlar zorlanmamıştır. AB ve Almanya-Hollanda, işte bu durumdan hareketle ve andaki gerilim yaratan gelişmeleri uygun bir vesile sayarak Türk sermaye devletine, ama en önce de Erdoğan'a da bir ayar vermek istemiştir. Gerçeklerden biri de budur.

TÜRK SERMAYE DEVLETİNİN VE ERDOĞAN'IN KIRLI HESAPLARI VE AB'NİN İKİYÜZLÜLÜĞÜ

Avrupa Birliği bünyesindeki emperyalist tüm devletlerin Türk sermaye devleti ile köklü ve stratejik ilişkileri bulunmaktadır. Her biri için farklı anlamlar içerse de karşılıklı çıkarlara dayanmaktadır bu ilişkiler. Zaman zaman sıkıntılı durumlar yaşanabilir, ama her durumda kopuş olmaz. Bu ancak çok özel koşullarda mümkündür. Avrupa Birliği temsilcilerinin de ifadesi ile bu kez sınırların aşırı düzeyde aşıldığı şu son gelişmeler dahi bir kopuş durumu değildir. Kaldı ki hem Türk sermaye devleti alttan almaya başlamış hem de AB AKP kurmaylarının dediği gibi daha fazla beklememiş, gelişmeye müdahil olmuştur. Tüm taraflara itidal önerip telkinlerde bulunması bunun ifadesidir.

En dikkate değer olan ve akılda tutulması gereken şey ise şudur: AB'nin, Erdoğan'ın kirlil planlarına esasta bir itirazı yoktur. Yeter ki sefil çıkarları güvencede olsun. Yeter ki aynı zamanda em-

peryalizmin de iktidarı olan sermayenin diktatörlüğü baki kalsın. Ve yeter ki herkes yerini bilsin, sınırları aşmasın. İşte bu temel koşullar devam ettiği sürece emperyalizmin desteği sürecektir. Nitekim Almanya Başbakanı Angela Merkel kısa bir süre önce Erdoğan'ı ziyaret etti. Referandum vesilesiyle dolaylı biçimde destek sundu. Bunca gerilimin ardından AB'nin Türk sermaye devletine ve Erdoğan'a "Ortak değerlerimiz var" şeklinde uyarıları da oldu. Doğal olarak bununla biz aynı saflardayız, aynı düzenin ortağıyız denmiştir ki, bu da öğreticidir.

Eğer bu kez Erdoğan'a Almanya'da sınır konduysa, bu hiçbir biçimde AB ve Almanya-Hollanda'nın bir demokrasi gösterisi sayılmamalıdır. AB toplamında ikiyüzlüdür. Her vesileyle demokrasi, özgürlükler ve insan hakları kastedilerek, Avrupa değerlerinden söz edenlerin gerçekte tastamam birer polis devleti oldukları, temel hak ve özgürlüklerden büyük ölçüde eser bırakmadıkları, Fransa gibi bir ülkenin uzun süredir tıpkı Erdoğan Türkiye'sinde olduğu gibi OHAL ile yönetildiği bunun için yeterli kanıttır. AB ve onun adına Almanya ve Hollanda'nın Erdoğan ve sermaye devletine tutumu, Erdoğan sınırları çok aştığı içindir. Türk sermaye devletine, en önce de Erdoğan'a "Sınırları çok aştın, haddini bil" denmiştir, hepsi bu. Ve en sonu, tüm bu yapılanlar, onun en çok ihtiyaç duyduğu bir dönemde Erdoğan'ın ekmeğine yağ sürmekten başka bir işlev taşımamaktadır.

Bunları bir yana bırakıp AB'nin demokratlığı üzerine hayaller yaymak, ilerlilik ve genel olarak solculuk adına tam bir aymazlık olacaktır.

Sur, Cizre, Nusaybin raporu ve BM ikiyeüzünlüğü

BM İnsan Hakları Komiserliği, 2015 Temmuz ile 2016 Aralık döneminde Şırnak, Cizre, Nusaybin, Sur ve Silopi başta olmak üzere Kürdistan kentlerinde yürütülen operasyonları “dehşet verici” ve “kıyamet benzeri bir tablo” olarak raporlaştırdı. Raporunda, Türk sermaye rejimi Kürt kentlerinde “ciddi yıkımlar, ölümler ve sayısız ağır insan hakları ihlalleri” yapmakla suçlanıyor ve 9 maddeden oluşan öneriler ve tavsiyeler sıralanıyor.

Bilindiği gibi “çözüm süreci” aldatmacasını bir yana bırakan dinci-gerici iktidar, 1 Kasım’da elde ettiği başarının ardından bir saldırı ve savaş hükümeti olarak Kürt halkına karşı imha savaşı başlatmıştı. Devletin dümeninde bulunan AKP rejimi, özellikle de Kürt halkı ve temsilcileri tarafından ilan edilen özyönetimlerin ardından, artık bizzat Kürt halk kitlelerini topluca cezalandırmayı hedeflemiş, yerleşim bölgeleri ordu ve polis ablukası altında tanklar ve toplarla yakılıp yıkılmış, siviller katledilmiş ve yüz binlerce insan göçe zorlanmıştı. Sömürgeci rejimin güvenlik güçleri ile PKK, YDG-H ve YPS/YPS-JİN militanları arasındaki çatışmalar sonucu ise devlet kudurganlığı tüyler ürpertici vahşet biçimleri almıştı.

Kürt kentleri ve yerleşim yerleri yakılıp yıkılırken, sivillere karşı dehşetin her biçimi sergilenirken olup bitenleri sessizce izleyenler, demek oluyor ki destekleyenler, şimdi “kıyamet benzeri bir tablo” ve “dehşet” raporları hazırlıyorlar ve tüyler ürpertici yıkımların sahiplerine tavsiyelerde bulunuyorlar. Türk devletine yapılan öneri ve tavsiyeler bir yana bırakılırsa, BM İnsan Hakları Yüksek Komiserliği’nin “Türkiye’nin Güneydoğusu’ndaki İnsan Hakları Durumu”na ilişkin hazırladığı ve Cenevre’de kamuoyuna tanıtılan rapor 25 sayfadan oluşuyor.

Raporunda, 2015 Temmuz’u ile 2016 Aralık ayları arasında “hükümetin güvenlik operasyonlarında” Kürtlerin yaşadığı 30 kent ve civarından 335 bin ile yarım milyon arasındaki kişinin yerinden edildiği belirtiliyor. Raporunda özellikle Mardin’in Nusaybin ilçesi ve Diyarbakır’ın Sur mahallesindeki yıkımlar öne çıkarılıyor. Nusaybin’de yaklaşık bin 786 binanın yıkıldığı ya da tahrip edildiği belirtilen raporda, Diyarbakır’ın Sur ilçesinin doğusunun yaklaşık yüzde 70’inin de yerle bir olduğuna yer veriliyor. BM İnsan Hakları Yüksek Komiserliği, yerleşim yerlerinin ağır silahlarla ciddi bir boyutta yıkıldığını ortaya çıkaran uydu görüntüleri karşısında dehşete düşüldüğünü belirtiyor.

BM raporu, Cizre’de tanıklar ve kat-

ledilenlerin ailelerinin mahallelerin toptan yıkımına dair “kıyamet benzeri bir tablo” çizdiğini belirtiyor. “Binaların hemen bu olaylar sonrasında yıkılması, delillerin yok edilerek, cenazelerin teşhis ve tanımlanmasının büyük oranda engellenmesine neden olmuştur” denilen raporda, Şırnak’ın Cizre ilçesinde 2016 yılı başında bodrum katlarında mahsur kalan erkek, kadın ve çocuk, yaklaşık 189 kişinin akıbetine de yer verilerek, bu kişilerin aç, susuz, elektriksiz ve tıbbi hizmetten mahrum bir şekilde haftalarca bodrum katlarında mahsur kaldığına, ardından açılan top ateşi sonucu çıkan yangında yanarak can verdiklerine işaret ediliyor. Raporunda yaklaşık 18 aylık dönemde 800’e yakını güvenlik gücü, bin 200’ü sivil ve militanlar olmak üzere toplam 2 bin kişinin hayatını kaybettiği vurgulanıyor.

Temmuz 2016’da yaşanan darbe girişiminden sonra ilan edilen OHAL “önlemleri”ni de alıntılaman rapor, bu süreçte kamu kuruluşları ve özel sektörden 100 binden fazla insanın açığa alınmasının da Kürt kentlerindeki insan haklarına dair durumu derinden etkilediğini, yaklaşık 10 bin öğretmenin yargı süreci olmaksızın “PKK ile bağlantılı olduğu” iddiası ile açığa alındığını belirtiyor. Raporunda ayrıca, “Kürt bölgesinde demokratik bir şekilde seçilmiş yetkililerin terörle mücadele yasası kapsamında bertaraf edilmesi, bağımsız gazetecilere yönelik baskılar, bağımsız ve Kürt medya organlarının ve derneklerinin kapatılması, yargıç ve savcılarının toplu bir şekilde açığa alınması da kontrol ve dengelerin yanı sıra, insan haklarının korunmasını ciddi bir şekilde zayıflattı” deniliyor.

Raporunda özetlenen ve özetlenmeyen daha nice dehşet verici barbarlıklar aylarca emperyalist dünyanın ve tabii

ki emperyalizmin “Birleşmiş Milletler” örgütünün gözleri önünde cereyan ediyordu. Yaklaşık iki yıl boyunca süren barbarlıkları boş gözlerle izleyenler, şimdi yaşadıkları “şaşkınlık”ları raporlaştırma ikiyeüzünlüğü sergilemekte bir beis görmüyorlar.

EMPERYALİSTLERİN ELİNDE BİR ARAÇ OLARAK BM

Diğer birçok kurum gibi Birleşmiş Milletler de emperyalist güçlerin ellerindeki bir araçtır. Emperyalistlerin birçok kirli ve kanlı icraatlarını BM şemsiyesi altında yürüttükleri bilinmektedir. O, “birleşmiş milletlerin” değil, gerçekten de emperyalist devletlerin örgütüdür. Misyonu ve varlık nedeni, özellikle de İkinci Emperyalist Savaş sonrası dönemde sömürgeciliği meşrulaştırmaktır. Sonraki süreçten bugüne kadarki görevi ise emperyalistlerin her türlü rezil uygulamalarını ve emperyalist saldırı ve savaşları meşrulaştırmaktır.

BM şartının birinci maddesinde “Uluslararası barışı ve güvenliği korumak ve bu amaçla barışın uğrayacağı tehditleri önlemek ve bunları boşa çıkarmak, saldırı ya da barışın başka yollarla bozulması eylemlerini bastırmak üzere etkin ortak önlemler almak ve barışın bozulmasına yol açabilecek nitelikteki uluslararası uyuşmazlık veya durumların düzeltilmesini barışçı yollarla, adalet ve uluslararası hukuk ilkelerine uygun olarak gerçekleştirmek” gibi ibareler yer alıyor.

Birinci maddede misyonunu böyle tanımlayan BM’nin, belirtilen misyonu hariç, her türlü kirli, kanlı ve karanlık işlere şemsiyelik yaptığı sır değildir. BM “Uluslararası barış ve güvenliği korumak” bir yana, emperyalist savaş ve

saldırganlığı meşrulaştırdı. Filistin ve Kürt halkına karşı on yıllardan beri sürdürülen imha savaşının adeta yürütücüsü oldu. Kara Afrika’da, Ortadoğu’da ve Balkanlar’daki emperyalist çıkar savaşlarında emperyalist haydutların kanlı icraatlarını meşrulaştıran bir araç işlevi gördü ve halen de dünyanın her yerinde aynı uğursuz rolü oynamaktadır.

İlke ve amaçlarını, başka şeylerin yanı sıra, “... savaş felaketinden gelecek kuşakları korumaya, temel insan haklarına, insanların onur ve haysiyetine, erkeklerle kadınların ve büyük uluslarla küçük ulusların hak eşitliğine olan inancımızı yeniden ilan etmeye, adaletin korunması ve daha geniş bir özgürlük içinde daha iyi yaşama koşulları sağlamaya, sosyal bakımdan ilerlemeyi kolaylaştırmaya ... ve bu ereklere ulaşmak için: ... çaba harcamaya karar verdik” biçiminde özetleyen Birleşmiş Milletler, her türlü adaletsizliğin, küçük ulusları köleleştirmenin, temel insan haklarının ve demokratik özgürlüklerin vb.nin yok edilmesinin örtüsü oldu. Örneğin, on yıllar boyunca halkına kan kusturan Pinochet’in, Endonezya’da yüz binlerce insanı katleden general Suharto’nun, Evren, Somoza, Markos ve Mobuto’ya kadar Latin Amerika ve daha başka bölgelerdeki diktatörlüklerin icraatlarını meşrulaştırmanın arkasında emperyalizmin suç örgütü olan BM vardı.

Bugün de tüm diktatörlüklerin kirli ve kanlı icraatlarının, emperyalist savaş ve saldırıların, onların kışkırtıp yürüttükleri kanlı iç savaşların, her türlü adaletsizliklerin ve özgürlüklerden yoksunluğun kirli şemsiyesidir BM. O, dün olduğu gibi bugün ve yarın da emperyalistlerin hizmetinde olacak, onların suçlarını meşrulaştırma misyonunu oynamaya devam edecektir.

Pasifik'teki stratejik dengeyi bozacak hamle:

ABD füze sistemi THAAD, Güney Kore'de!

ABD emperyalizmi silahlanma ve saldırganlıkta sınır tanımıyor. NATO üzerinden Litvanya, Letonya, Estonya ve Polonya'ya 4 bin asker konumlandırılan ABD, Pasifik'te de stratejik dengeyi lehine bozmak için 6 Mart günü Güney Kore'nin Seongju kasabasında bulunan Osan Hava Üssü'ne THAAD (Yüksek İrtifa Bölge Hava Savunması) füze savar savunma sistemini yerleştirerek, saldırganlığına yeni bir adım ekledi.

THAAD sistemi, düşman unsurların kısa ve orta menzilli füzelerini radar sistemi sayesinde tespit ederek, bu füzeleri düşüş aşamasında yok eden füzeler fırlatma özelliğine sahip. THAAD sisteminin 200 km menzili ve 150 km yükseğe füze fırlatma kapasitesi bulunuyor. Sistemin bu özellikleri dikkate alındığında, asıl hedefin Çin ve Rusya olduğu rahatlıkla anlaşılır.

Rekabet savaşında, kısa gelecek için Çin'i baş rakip olarak belirleyen ABD, bu adımlarıyla başta Çin olmak üzere müttefiklerinin elini kolunu bağlamayı amaçlıyor. Doğu Avrupa'ya yerleştirdiği NATO güçleriyle Rusya'yı kuşatarak Almanya'ya gözdağı vermeyi amaçlayan ABD, Güney Kore'ye yerleştirdiği THAAD sistemiyle Japonya ve Güney Kore'yi de yanına alarak, Çin ve Rusya'nın Baltık Denizi'ndeki hareket alanlarını sınırlandırıp irtibatlarını kesmeyi hedefliyor. Her ne kadar THAAD sisteminin yerleştirilmesini Kuzey Kore bahanesine sarılarak gerekçelendirmeye çalışsalar da, asıl hedefin Çin ve Rusya olduğu gerçeğinin üzeri kapatılmıyor.

Güney Kore'ye THAAD sisteminin yerleştirilmesine paralel olarak ABD ile Japonya'nın Doğu Çin Denizi'nde ortak bir askeri tatbikat başlatmaları, tatbikat için Tokyo ve Pekin arasında toprak çatışmasının (sınır anlaşmazlığının) sürdüğü adaların seçilmiş olması da oldukça manidardır. ABD emperyalizmi bu davranışıyla savaş kışkırtıcılığını bir adım daha

ileriye taşıyarak, uluslararası ilişkilerde sürmekte olan çatışmalı sürecin üzerine tüt dikmiş oldu.

Savaş hazırlıklarını derinden derine sürdüren Çin, giderek çok daha somut bir tehlike olmaya başlayan olası bir savaş olabildiğince erteleyerek zaman kazanmaya çalışıyor. ABD'nin askeri ve teknik üstünlüğünün farkında olan Çin, savaşın geciktirilmesi için kazandığı zamanı, askeri harcamalarını arttırarak askeri alanda aleyhine olan açığı kapatmak ya da en azından daraltmakta kullanmayı hesaplıyor.

Trump'ı tahta oturtan ABD emperyalizmi ise silahlanma ve askeri baskıyla rakiplerini sınırlandırarak, güçlerini sağlamlaştırarak, kendi kampından olası itirazları ve kopuşları önlemeye çalışıyor.

Kapitalist-emperyalist sistemin hâlâ hegemonik gücü olan ABD, sarsılan otoritesini yeniden sağlamlaştırma kaygısını verdiği telaşla hiçbir çılgınlıktan geri

kalmıyor. Silahlanma yarışını başlatan ABD, soğuk savaş politikalarıyla rakiplerini silahlanmaya, dolayısıyla kaynaklarını daha çok askeri giderler için harcamaya zorluyor. Böylece rakiplerini ekonomik yıkıma sürükleyerek, silah teknolojisindeki üstünlüğünden ve dünya silah ticaretinin bir numarası olmanın sağladığı avantajlardan yararlanarak, silah ticaretinden büyük kârlar emebileceğini hesaplıyor.

Silahlanma yarışının baskısını iyiden iyiye ensesinde hisseden Çin, ekonomisinin güçlenmesine paralel olarak ordusunu modernize etme politikalarında değişiklik yaparak, silahlanmak için düğmeye basmak zorunda kaldı.* Zira onlar da biliyorlar ki orman kanununun geçerli olduğu emperyalist sistem içerisinde güç olmanın ve bu gücü korumanın yolu asıl olarak militarizm alanında güç olmaktan geçiyor.

Rusya ekonomisinin içerisinde bu

lunduğu sorunları gören ABD, Rusya'yı Çin'den kopartmak için özel bir çaba sarf ediyor. Ne ki, içerisinde bulunduğumuz süreç tam bir kurt kapanıdır. Hiçbir emperyalist odağın bir başkasına güvenip inanması için hayal gütmesine yer yoktur.

Durumun ağırlığının bilincinde olan Çin ve Rusya, ABD'nin saldırısını ancak ortak bir ittifakla boşa çıkartabileceklerini hesaplayarak hareket ediyorlar. Çin Uluslararası Çalışmalar Kurumu Başkanı Victor Gao da THAAD füzelerinin geniş menzilinden dolayı, "Çin ve Rusya'nın ortak pozisyon almaları doğal ve mantıklıdır" derken, tam da bu durumu özetliyordu.

THAAD sisteminin Güney Kore'ye yerleştirilmesine karşı sessiz kalmayan, protestolarla karşılayan Güney Kore halkının eylemleri, yeni dönemde ihtiyaç duyduğumuz, emperyalist yıkım savaşlarını önleyecek yegane gücün emekçilerin devrimci mücadeleleri olacağını gösteriyor.

* Savunma ve güvenlik konularını araştıran IHS Jane's şirketinin Aralık ayında yayımladığı bir çalışmaya göre, Çin'in savunma bütçesinin 2020'ye kadar 233 milyar dolara ulaşması bekleniyor. Böylece, 2010'daki bütçesini ikiye katlamış olacak. 2025 itibarıyla ise Asya-Pasifik bölgesindeki tüm ülkelerin savunma harcamalarından daha yüksek bir rakama ulaşacak.

KDP Şengal'de Êzidî yürüyüşüne saldırdı: 1 ölü, 10 yaralı

KDP'nin Şengal'de YPG'ye yönelik saldırılarının ardından 13 Mart'ta Rojava'dan Şengal'e destek amacıyla giden halk, Şengallilerle birlikte 14 Mart sabah saatlerinde KDP mevzilerine doğru protesto yürüyüşü yaptı.

Yolu zırlı araçlarla kapatan KDP güçleri ise kitleye silahlarla saldırdı. KDP güçlerinin saldırısında 1 kişi öldü, 10 kişi

yaralandı.

dihaber'de yer alan habere göre, yaşamını yitiren kişinin Özgür Êzidî Kadın Hareketi (TAJE) Meclisi Üyesi Nazê Naif Qaval olduğu belirtilirken, yaralıların 2'sinin kurşun, 8'inin ise gaz bombalarıyla yaralandıkları bildirildi.

Yaralılar, Xanesor'daki hastanede tedavi altına alındı.

Referandum ve demokrasi mücadelesine bakış

Sermaye düzeni yeni bir referandum sürecine girmiş bulunuyor. Referandumda kabul ettirilmek istenen yeni anayasa ile nasıl bir sistemin hedeflendiği komünist basında işleniyor. Burada hedeflenenin ne olduğundan çok referandum sürecinde alınacak politik tutumun özü ile nasıl bir çalışma yürütülmesi gerektiğini ele alacağız.

Geçmiş seçim-referandum süreçlerindeki perspektif yazılarımızda da sıklıkla vurgulandığı gibi, böylesi süreçler işçi sınıfı ve emekçi kitlelerde kendi kendini yönettiği yanılısamasının yaratılması açısından burjuvazi için son derece etkili bir araçtır. Sınıf iktidarı gerçekliğinin üstünün örtüldüğü, sınıf karşıtlıklarının gizlendiği ve toplumda herkesin yönetimde kullandığı oy sayesinde söz sahibi olduğu hayallerinin yayıldığı süreçlerdir.

Bununla beraber, kitlelerin olağan süreçlere nazaran politize olduğu bu dönemler, sınıflar mücadelesinin ihtiyaçlarına yanıt verilebilecek şekilde marksist-leninist ideoloji ışığında değerlendirilmelidir. Tüm seçim çalışmalarımızda vurgulandığı üzere, burada aslanan kapitalist sömürü düzenini teşhir etmek, kalıcı kurtuluşun devrim ve sosyalizmde olduğunu geniş kitlelere maletmek çabasıdır. Düzeni aşan bir perspektifle yürütülmeyen seçim-referandum faaliyeti özü itibarıyla kitlelerde düzene bel bağlayan sahte umutlar ve hayaller yaratarak burjuvaziye hizmet edecektir. Tam da bu sebeple mesele, seçimlere-referandumda katılıp katılmamak değil, bu süreçlerin devrimci iktidar perspektifi ile değerlendirilip değerlendirilmediğidir. Burada devrim-reformizm ayrımı hayati bir önem taşımaktadır. Aradaki kalın çizgiye döne döne vurgu yapmak ve örülen faaliyetin muhtevası ve bağlandığı yer (burjuva parlamentarizmi mi, düzeni aşan devrimci iktidar perspektifi mi) tayin edici halkadır.

Bugün gündemde olan referandum ile kabul ettirilmek istenen anayasa değişikliği, mevcut haliyle dahi fazlasıyla eksik-güdük olan, çoğunlukla kağıt üstünde kalan, işçi sınıfı ve emekçilerin lehine ne varsa ortadan kaldırmanın ilk adımlarıdır. Referandum sonrasındaki yönetim biçimi zaten alabildiğine daralmış soluk borularını da tıkararak, hiçbir siyasal özgürlüğün olmadığı koşullarda sömürü düzenine biat etmeyi tümüyle çıplak zor ile dayatacaktır. 15 Temmuz sonrasındaki OHAL süreçlerinde yaşatılanlar, referandumdan "Evet" çıktığında yaşanacak

Seçim-referandum süreçleri siyasal akımların gerçek konum ve kimliklerinin belirginleştiği dönemlerdir. Bu referandum sürecinde 'Hayır'ı ve sınırlı demokratik talepleri dillendirmekle yetinen, yayınlarında düzene karşı devrim alternatifini ortaya koymayan geleneksel akımlar ile komünistlerin arasındaki ideolojik-stratejik uçurum gündelik faaliyette ustalıklarla ortaya konabilmelidir.

olanlara ışık tutmaktadır.

"En yetkin, en gelişmiş burjuva devlet tipi, parlamenter demokratik cumhuriyettir." (Lenin, *Burjuva Demokrasisi ve Proletarya Diktatörlüğü*, s. 67, Sol Yayınları, 4. baskı)

"Türkiye gibi orta düzeyde gelişmiş kapitalist devletlerde parlamento olsa da 'demokratik cumhuriyet'ten söz edilemez. Zira bu parlamentolar ihtiyaç duyulduğu anda bir general ya da despot bir başkan tarafından devre dışı bırakılabilir. Tıpkı 12 Mart, 12 Eylül faşist darbeleri, AKP'nin hezimete uğradığı 7 Haziran seçimlerinden sonra olduğu gibi. Bu tür ülkelerdeki demokratik kazanımlar sınıflar mücadelesinin seyrine bağlı olarak kimi dönemler kısmen genişlese de her zaman azgın bir devlet terörü ile törpülenir. Egemenler arası çatışma şiddetlendiğinde ise burjuva muhalefet bile sindirilir. Son yıllarda Türkiye'de olduğu gibi." (Burjuva Diktatörlüğünün Yönetim Biçimleri; Kapitalist Devlete Farklı Kılıflar, *Sosyalizm İçin Kızıl Bayrak*, 23 Aralık 2016, s.13)

Bu iki alıntının ışığında referandum tartışmaları kapsamında altı çizilmesi

gereken nokta şudur; her türlü güdüklüğüne rağmen insanlığın belirli tarihsel süreçlerin ardından geldiği nokta açısından tarihin tekerleğini Ortaçağ karanlığına döndürmeye çalışan gerici saldırılara elbette karşı durulacaktır. Ancak marksist-leninistlerin muhalefeti bu sınırlarda kalamaz. Talep ve istemler formüle edilirken, bugünden geçmişe değil, geleceğe bakarak hareket edilir.

DEMOKRASİ MÜCADELESİNE YAKLAŞIM

Kapitalist düzende demokrasi mücadelesinin nasıl ele alınacağı geçmişten bugüne temel önemde bir sorun alanı olmuştur. Devrimci demokrat akımların ideolojik anlamda en zayıf olduğu alan, deyim yerindeyse yumuşak karnı demokrasi mücadelesinin ele alınışında düzenin ufkunu aşamayan bakıştır. '80'li yıllardan günümüze devrimci akımların tasfiyecî rüzgârlara kapılıp gitmesinde demokrasi sorununa ilişkin çarpık yaklaşımların ve köklü önyargıların hatırı sayılır bir payı vardır.

Demokrasi sorununun ele alınışın-

da; "Meselenin can alıcı noktası hiç de demokrasi mücadelesinin önemi değil, nasıl ele alınacağıdır. Nasıl ele alınacağı sorunu da nasıl bir toplumda, hangi temel sınıf ilişkileri içerisinde yaşandığı sorunuyla sıkı sıkıya bağlantılıdır" (H. Fırat)

Lenin'in aşağıdaki sözleri ise, demokrasi mücadelesini nasıl ele almak gerektiğini en özlü bir biçimde ortaya koymaktadır:

"İnsan, demokrasi için mücadele ile sosyalist devrim için mücadelenin, birincisini ikincisine bağımlı kılarak, nasıl birleştirileceğini bilmelidir. Bütün güçlük burada yatıyor; meselenin bütün özü buradadır... Ben derim ki; esas şeyi (sosyalist devrimi) gözden kaçırmama; bütün demokratik talepleri koy ama bunları sosyalist devrime bağımlı kılar, onunla uyum içinde düzenle (...), ve esas şey için mücadelenin, kısmi bir şey için mücadeleyle başlamış olsa bile alevlenebileceğini akılda tut. Kanımca, meselenin sadece bu şekilde anlaşılması doğrudur." * sözleri "demokrasi sorununun marksist çözümü, proletaryanın, burjuvazinin devrilmesini ve kendi zaferini hazırlamak

üzere, bütün demokratik kurumları ve bütün özelemleri kendi sınıf savaşımında seferber etmesidir”

DEMOKRASİ SORUNUNUN ELE ALINIŞININ SEÇİM-REFERANDUM SÜREÇLERİNDE ALINAN POLİTİK TUTUMLARA YANSIMALARI

Demokrasi sorununun nasıl ele alınıp formüle edildiği ile seçim-referandum süreçlerinde alınan tutumlar birbirine sıkı sıkıya bağlıdır. Birincisine nasıl baktığı ve ele alındığı ikincisindeki politik tutumu da doğrudan belirlemektedir. Düne kadar seçimleri boykot etmenin tek devrimci tavır olduğunu savunan devrimci demokrat akımların seçimlere katıldıklarında liberal-reformistlerle aynı kulvarda buluşmaları rastlantı değildir. Özellikle müzmin boykotçuluk bir kenara bırakıldığında bu durum daha da belirginleşmektedir. Demokrasi mücadelesinin ele alınışında burjuva düzen ufkunu aşan bir bakıştan yoksunluk, seçim süreçlerinde de düzeni aşan devrimci perspektiften yoksunluk olarak kendini ortaya koymaktadır. Tersinden demokrasi mücadelesi devrim-sosyalizm hedefine bağlanarak düzeni aşan bir bakışla ele alınıyorsa, seçim süreçlerinde de aynı devrimci bakış hayat bulmakta, seçimlerden devrimin çıkarları doğrultusunda yararlanılmaktadır.

Komünistler bu süreçlere devrim-sosyalizm çağrılarını yükseltmek, kapitalist sömürü düzenini kitlelere teşhir etmek ve nihayetinde devrimci sınıf iktidarı mücadelesinin manivelası haline getirmek için katılırlar. '90'lı yıllardan günümüze bu leninist çizgi pratikte varedilmiştir.

2017 referandumunu için tutumlar hemen hemen netleşmiştir. Düzen solundan sağ partilere, liberal reformist akımlara geniş bir yelpaze bu süreçte 'Hayır' tavrını benimsiyor. Komünistler de referandumda 'Hayır' diyorlar. Elbette her

siyasal partinin aldığı tutum temsil ettiği sınıfın çıkar ve kaygılarını yansıtıyor. Burjuva düzen partileri mevcut düzenin bekası ve temsil ettikleri kesimlerin kaygıları gereği 'Hayır' demekte, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerde milliyetçi şoven duyguları körükleyerek gerici bir referandum çalışması yürütmektedirler. Liberal-reformist akımlar ise, ufuksuz burjuva demokrasinin ötesine geçemediğinden düzen sınırlarında bir itirazla yetinmektedirler. Devrimi-sosyalizmi temsil eden komünistler ise sömürü düzeninin teşhirini yaparken, gerçek kurtuluşun kapitalist sömürü düzeninden kurtulmakla mümkün olacağını ortaya koymakta, acil demokratik talepleri bu hedefe bağlayarak formüle etmekte, düzen içi yanlısımlara karşı mücadeleyi esas almaktadırlar.

Bir kez daha vurgulayalım ki, devrimi-sosyalizmi temsil eden komünistlerin 'Hayır' diyerek düzen partileri ve liberal-reformist akımlarla aynı kulvara düşmesi gibi bir durum söz konusu değildir. Nasıl ki seçimlerde "Bağımsız sosyalist adaylara oy verin!" çağrısını "Düzen partilerine oy verme hesap sor!" çağrısıyla birleştirip, tek kurtuluşun kapitalizmi

tarihin çöplüğüne gömmekten geçtiğini vurguluyorsak; gündelik siyasal faaliyetimizde mevcut yasalarda yer alan hakların daha da geliştirilmesi uğruna mücadelesinin tarihsel kazanımları olduğunun ve sınıflar mücadelesinin seyrine göre genişletilebildiğinin ya da tırpanlandığının ve kalıcı çözümün kapitalist sömürü düzeninden kurtulmakla mümkün olduğunun propagandasını yapıyorsak; şimdi de referandumla kabul ettirilmek istenen, siyasal özgürlüklerin tamamen ortadan kaldırılacağı sisteme elbette 'Hayır' diyeceğiz. Tabii ki dar sınırlarda 'Hayır'a sıkışıp kalmadan, devrimci alternatiflere döne döne işaret edeceğiz.

Liberal-reformist akımlar ile uzun zamandan beri HDP çatısı altında hareket eden ve hâlâ da komünist olduklarını iddia eden örgütlerin 'Hayır'ı gerçekleştirmeleri son derece sığ ve düzen içi bakışın tezahürüdür. Dünen devrimci demokrat akımlarının geldiği yer, seçimlerde parlamenter hayaller yaymak, referandum sürecinde *Cumhuriyet* gazetesi sınırlılığında 'Hayır' demenin ötesinde bir şey söylememek olmaktadır.

Buraya kadar ifade ettiklerimiz işi

ğında diyebiliriz ki, seçim-referandum süreçleri üç saç ayağı üzerine inşa edilmiş devrim-sosyalizme hizmet etmiş olacaktır. **a)** Kapitalist sömürü düzeninin ve onun temsilcisi burjuva partilerin teşhiri, **b)** Toplumsal sorunların düzen sınırlarında çözülemeyeceği, kısmi reformların da esasında sınıf mücadelesi sayesinde mümkün olabileceği, mücadelenin zayıflamasıyla ortadan kaldırılabilirliği, bu yanıyla iğreti ve geçici olduğu, **c)** Tüm toplumsal sorunların kalıcı ve gerçek tek çözüm yolunun devrim olduğu...

Seçim-referandum süreçleri siyasal akımların gerçek konum ve kimliklerinin belirginleştiği dönemlerdir. Bu referandum sürecinde 'Hayır'ı ve sınırlı demokratik talepleri dillendirmekle yetinen, yayınlarında düzene karşı devrim alternatifini ortaya koyamayan geleneksel akımlar ile komünistlerin arasındaki ideolojik-stratejik uçurum gündelik faaliyetlerde ustalıkla ortaya konabilmelidir.

ÖZGÜR KARAGÖL

Tekirdağ 2 Nolu F Tipi Hapishanesi * (Lenin, İnessa Armand'a Mektup'tan, Marksizmin Bir Karikatürü ve Emperyalist Ekonomizm, Koral Yayınları, s.109-110)

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), işçi sınıfının komünist neferi, Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP) üyesi Hüseyin Temiz'i, ölümünün 8. yılında mezarı başında andı.

Yenibosna Mezarlığı girişinde bir araya gelen sınıf devrimcilerinin "Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmezdir!" şiarlı pankartı ve Hüseyin Temiz'in fotoğrafını taşıdıkları eylem sloganlarla başladı.

Hüseyin Temiz şahsında devrim ve parti şehitleri adına saygı duruşu ile anma programı başlatıldı. Saygı duruşunun ardından BDSP temsilcisi söz aldı.

Hüseyin Temiz'in gençliğinden itibaren devrim mücadelesinin saflarında yer aldığını ve sınıfın komünist partisinin bayrağını taşıyarak partinin değerlerini temsil ettiğini ifade eden BDSP temsilcisi, Hüseyin Temiz'in hiçbir adımını, işçi sınıfının devrimci hareketinden

Hüseyin Temiz mezarı başında anıldı

ve onun partisinden ayrı görmediğini vurguladı. "Bir Ekimcinin olduğu yerde Ekim vardır" sözünü parti şehitlerinin somutladığını ifade eden BDSP temsilci-

si, Ulucanlar'da Habip ve Ümit'in; ölüm oruçlarında Hatice'nin, partinin ideolojisini fabrikalara, sokaklara taşırken Alaattin'in bıraktığı parti değerlerinin

Hüseyin yoldaş şahsında da taşındığını ve bugünlere miras bırakıldığını vurguladı.

BDSP temsilcisi konuşmasında kızıl bayrağı daha da yükseklerde dalgalandırarak şehitlerin anısına ve parti değerlerine sahip çıkma çağrısı yaptı.

Konuşmanın ardından Hüseyin Temiz'in mezarı başında sevdiği şarkılar ve devrimci marşlar söylendi. Marşların bitiminde ise Hüseyin Temiz'in 12 Eylül yenilgisinden başı dik çıktığı hatırlatılarak sınıf devrimcilerine düşen sorumluluğun Hüseyin Temiz'in duruşunu sergilemek olduğu vurgulandı. Referandum gündemine de değinilerek sermaye diktatörlüğüne de sermayenin diktatörüne de 'Hayır' demek gerektiği belirtildi. Anma, mücadeleyi ve sosyalizm davasını büyütme çağrısıyla sonlandırıldı.

Anmanın bitiminde Hüseyin Temiz'in mezarına karanfiller bırakıldı.

Ateşin keşfinden, göğün zaptına...

Vive La Commune!

1800'lerin sonu ile 1900'lerin başında tüm Avrupa ile birlikte Fransa isyan ve devrimlerle sarsılıyordu. 1600'lerin sonunda devrimci bir sınıf olarak ortaya çıkan yoksul tabakaları da "eşitlik, özgürlük, kardeşlik" şiarıyla yanına alarak iktidarı ele geçiren burjuvazi, 19. yüzyıla gelindiğinde gericileşmiş ve çürümeye başlamıştı. Bu çalkantılı dönemin içerisinde özgür bir dünyanın yegane kurucusu olan proletarya serpilirdi. 1848'de patlak veren devrim ve iç savaşın ardından '2 Aralık darbesi'yle 1851'de iktidarı ele geçiren Lois Bonaparte, imparatorluğunu yeniden ihya etmeye çalıştı. Kapitalizmin hızlı gelişimi, 1857, 1867 ekonomik bunalımları, işçi sınıfının hem nicel hem nitel alanda sağladığı gelişim sınıf çatışmalarını derinleştirdi. Cumhuriyet özlemi ile tutuşan Fransa halkının 200 bin kişilik dev eylemleri, krallığa karşı düzenledikleri yürüyüşler, Paris Komünü'nü müjdeliyordu adeta. Bu dönem itibarı ile halkına ve burjuvaziye karşı etkinliği azalan imparatorluk çok ciddi anlamda güç kaybına uğrarken, Napolyon, kaybolmaya başlayan itibarını yinelemek ve halk nezdinde otoritesini tekrar sağlamak için Prusya ile savaşma kararı aldı. Alınacak zafer ile imparatorluğun gücü, hem ulus hem de dünya çapında etki bulacak ve sonraki nesillere devamını bu şekilde taşıyacaktı.

Savaş macerasına girişen imparatorluk, Almanya karşısında utanç verici bir yenilgiye uğrayarak çöküşün eşiğine geldi. Ağır sömürü ve baskılara karşı örgütlenen proletarya, savaşta bombalanan Paris'i Almanya'ya teslim edip esaret altında yaşamaya katlanamazdı. 17 Mart'ı 18 Mart'a bağlayan 1871 gecesi tüm Paris sokaklarına barikatlar kuruldu. Paris, Komün için savaşıyordu! Özgürlük için bedel ödemeye, ödetmeye hazırды. Bu, proletarya ve diğer emekçi sınıfların burjuvaziye karşı yürüttüğü özgürlük savaşıydı. İşçi sınıfı ve beraberindeki emekçi müttefikleri Komün'ü sokak sokak, barikat barikat kadın-erkek savaşarak kazandılar. 18 Mart akşamı meclis ve devlet aygıtlarının ele geçirilmesi ile birlikte göndere çekilen kızıl bayrak Paris Komünü'nün simgesi oldu. Çünkü kızıl bayrak tüm dünya emekçilerinin bayrağıydı ve Komüncüler kendilerini Fransa ile sınırlamıyorlardı.

İşçi sınıfının bağımsız devrimci sınıf partisinin olmadığı koşullarda gerçekleşen ilk devrimin sosyalist hükümeti, ciddi hatalar yaptı. Merkez bankası başta olmak üzere büyük işletmelerin karşılıksız

kamulaştırılmaması, saldırıya hazırlanan burjuvazinin gerici kuşatmasına karşı savunmaya değil, saldırıya odaklı bir hazırlığın yapılamaması gibi hayati önemi olan hatalar yaşandı. Bunda komplocu-anarşist eğilimi Komün yönetiminde etkili olmasının payı vardı elbet. Ancak tarihte bir ilki gerçekleştirmenin acemiliği göz önüne alındığında bu tür hataların işlenmesi doğaldır.

Öncesinde eşine rastlanmamış demokratik/sosyalist önlemler alan Komün yönetimi, fırın işçileri için gece çalışmasının yasaklanması, yaşamak için gerekli asgari ücret güvencesi, meşru/gayri meşru çocuk ayırımının kaldırılması gibi kararları alıp uygulamıştır. Yanısıra kilise ile devletin ayrılması, dinsel öğretim kurumlarının laikleştirilmesi, zorunlu ve parasız laik eğitim, parasız adalet, seçilenlerin görevden geri alınabilmesi, yargıçlar ve yüksek görevlilerin seçimi, siyasal seçimlerin sıklığı, sürekli ordunun kaldırılıp yerine silahlı halkın geçirilmesi gibi dönemine göre çok ileri adımlar da atmıştır. Bu düzeyde ileri adımları ancak proletarya iktidarı atabilir. Nitekim şimdiye kadar hiçbir burjuva devlet bu nitelikle adımlar atamamıştır.

Marx, Komün'den 6 ay önce Parisli işçileri yenilgiyle sonuçlanacak bir maceraya girişmemeleri konusunda uyarıyordu. Zira ona göre proletarya henüz iktidarı alabilecek olgunluğa erişmemişti. Keza Komün'ü ilan eden Parisli işçilerin burjuvaziye gösterdiği abartılı hoşgörü bunun bir kanıtıdır. Ayrıca öncü partinin olmaması da Komün'ün kaderini etkilemiş, ayaklanan kentler arasında koordinasyonun sağlanamamasına sebep olmuştur. Paris'te iktidarı ele geçiren işçiler Marsilya, Lyon, Saint-Etienne, Toulouse ve diğer kentlerde ayaklanan sınıf kardeşleriyle eşgüdüm sağlayamadıkları için, bu isyanlar başarılı olamamıştır.

Komün'ün ilanı ile birlikte, birbiriyle

le savaş halinde olan Fransız ve Alman İmparatorlukları ateşkes ilan ederek Komüncülere acımasızca saldırdı. 20 Mayıs 1871'de Paris her taraftan bombalanmaya başlandı. Komüncüler, muazzam bir direniş gösteriyorlardı. Her sokak barikat, her vücut çelikten bir zırhtı. Paris sokakları Komüncülerin kanları ile savunuluyordu. Önce tüfeklerle katledilen Komünarlar, bunu yeterli görmeyen egemen sınıfların tetikçileri tarafından makineli tüfeklerle toplu şekilde kurşuna dizildiler. Yığınsal katliama rağmen bütün Komüncülerin öldürülmesinin olanaksızlığı görülünce, yığınsal tutuklamalar ve tutsak sıralarından gelişigüzel seçilen kurbanlar kurşuna dizildi. Her şeye rağmen hayatta kalanlar ise savaş divanları karşısına çıkarılmak üzere, büyük kamplara sürgün edildiler. Takvim 28 Mayıs'ı gösterdiğinde Komün yenilmişti.

Komün'ün savunulması sırasında 30 binden fazla Komünar; çocuk, yaşlı ayrımı yapılmaksızın kurşuna dizilerek katledildi, 40 binden fazla direnişçi hapsedildi, sürgünlere gönderildi, yoğun işkenceler gördü. Barikatın ardında kurşuna dizilen son kadın Komüncünün "Seni seviyorum özgürlük... Yaşasın Paris Komünü!" diye haykırdığı söylenir.

Komün yenildi, ancak uluslararası proletaryaya büyük dersler bıraktı. Lenin "Komün Dersleri"nde şöyle der;

"Ama parlak bir zaferin meyvelerini iki yanlı yok etti. Proletarya yarı yolda durdu: 'mülksüzleştiricileri mülksüzleştirmeye girişecek yerde, ülkede ortak bir ulusal görev ile birleşen yüce bir adaletin kurulması üzerine düşlere kapıldı; örneğin bankalar gibi kurumlara hiç dokunulmadı, prudoncu 'adaletli değişim' vb. teorisi, henüz sosyalistler arasında egemen bulunuyordu. İkinci yanlı, proletaryanın çok büyük yüce gönüllülüğü oldu; düşmanlarını ortadan kaldıracak yerde proletarya, onlar üzerinde sağtö-

rel (moral) bir etkide bulunmaya çalıştı; iç savaşta salt askeri eylemlerin önemini savsadi ve Paris'teki zaferini Versailles üzerine gözüpek bir saldırı ile taçlandırarak yerde oyalandı ve Versailles hükümetine karanlık güçleri toplamak ve kendini Mayıs'taki kanlı haftaya hazırlamak zamanını kazandırdı.

Ama tüm yanlılarına karşın Komün, 19. yüzyılın en yüce proleter hareketinin en ulu örneğidir. Marx, Komün'ün tarihsel anlamına ve önemine çok büyük bir değer veriyordu: Eğer Versaylılar güruhu Paris proletaryasının silahlarını kallesçe elde etmeye giriştiği sırada işçiler, onları savaşmadan bırakmış olsalardı, bu güçsüzlüğün proleter hareket içinde yol açacağı göz yığınlığının zararı, silahlarını savunurken işçi sınıfı tarafından kavgada uğranılmış bulunan yitimlerden çok daha büyük olurdu. Komün'ün uğradığı kayıplar ne kadar ağır olursa olsun, proletaryanın genel savaşımı bakımından taşıdığı önem buna değerdi: Komün Avrupa'daki sosyalist hareketi derinden derine harekete geçirmiş, iç savaşın gücünü ortaya çıkarmıştır; yurtseverce yanılısımları dağıtmış ve burjuvazinin ulusal özelemlerine duyulan bönce inancı yok etmiştir. Avrupa proletaryasına Komün, sosyalist devrim sorunlarını somut olarak koymasını öğretmiştir."

Komün bizlere bir devrimde proletaryanın tarihsel rolünü kavratırken bağımsız devrimci sınıf partisinin önemini de ne denli büyük olduğunu göstermişti.

"Komün ezilse bile, savaşım sadece ertelenecek. Komün ilkeleri ölümsüzdür ve yok edilemezler; bu ilkeler, işçi sınıfı kurtuluşunu elde edeceği güne değin kendilerini zorla kabul ettirmekten geri kalmayacaklar."

Yaşasın Komün!

Newroz geleceğe umut olsun!

*Yak artık canlarla yakılan ateşleri
Yak ki açılınsın dünyanın körelmiş gözleri
Yak ki yırtılınsın geceler ışığıyla
Yak ki tarihi yeniden başlatsın
Kawa'nın - üç kibritin ve dörtlerin sözleri
Yak ki yayılınsın dünyaya
Ateşin ve güneşin ölümsüz sesi*

Newroz, Kürt halkının demirci Kawa önderliğinde Dehak zulmüne karşı isyan ateşini tutuşturduğu ve zaferle taçlandırdığı gündür. New "Yeni", Roz "Gün" olup Newroz "Yenigün" anlamına gelir. Bahar yeniliktir. Hareketlilik ve canlılıktır. Bahar mevsimi mücadele ve başkaldırı günleriyle doludur. Bağrında 1 Mayısları, 8 Martları, Mahirleri, Denizleri, İbrahimleri, Kawa'arı, Mazlumları yeşertir bahar.

Yüzyıllar önce zalim Dehak'ın zulmüne karşı Demirci Kawa'nın önderliğinde başlar Kürt halkının direnişi. Sur'da ve Cizre'de barikatlarla ve hendeklerle devam eder, bugüne gelir. Dehak'ların sureti değişir ama zulüm aynıdır. Bir halka yüzyıllardır aynı sömürü ve baskı dayatılır.

DEHAK'IN YENİ SURETİ: SERMAYE DEVLETİ

Emperyalist sistemin krizlerin faturasını işçi-emekçilere ve ezilen halklara dayattığı bir dönemi yaşıyoruz. Bugün başta Ortadoğu coğrafyası olmak üzere dünyanın birçok yerinde ezilen halklar zulme uğruyor, savaş coğrafyasında kadınlar

köle pazarlarında satılıyor, çocuklar ise mülteci teknelerinde ölüme mahkum ediliyor. Kürdistan coğrafyası da emperyalist yağmanın hedefinde olan önemli parçalardan birini oluşturuyor.

Osmanlı'dan Türk sermaye devletine dili ve kimliği tamamıyla yok sayılan, aşağılanan, imha ve inkar politikasıyla daima katledilen bir halk Kürt halkı. '80'li yıllarla birlikte kendisine dayatılan imha ve inkar politikasına karşı bir kez daha direniş ateşini yakan Kürt halkı son 40 yıldır büyük bedeller ödedi. Günümüz Dehakları Kürt halkının en temel insani haklarını dahi yok sayarak pervasızca sal-

dırdı, mücadele ve direnme kararlılığını kırmak istedi. Lakin Kawa'dan alınan direniş geleneği sermaye devletinin vahşi saldırılarını bir kez daha boşa düşürdü, Kürt halkı bu süreçte bir dizi kazanım elde etti.

Bugün bir kez daha saldırıyor günümüz Dehakları. Gencecik bedenleri sokak ortasında katledip işkence ediyorlar. Kürt anaların ölü bedenlerini günlerce sokak ortasında bekletiyorlar. Ama nafi! Çağdaş Kawa'lar Sur'da, Nusaybin'de, Cizre'de direniş ateşini harlamaya devam ediyor.

ÇAĞDAŞ KAWA'LAR BAHARI KARŞILIYOR!

Bütün bu yaşananlar gösteriyor ki çözüm sermaye iktidarının kurduğu masalarda değil, 1992 Newroz'unda Cizre sokaklarında binlerce insanın sergilediği direniş iradesindedir. 1982 yılında Mazlum'un Diyarbakır zindanında kendi bedeni ile tutuşturduğu Newroz ateşindedir. Newroz'un ön günlerinde bir kez daha baharı karşıyoruz. Kawa'dan aldığımız direniş mirasıyla Newroz geleceğe umut olsun...

D. YALIM

- Nerede çalışıyorsun?

- Ben Simfer'de çalışıyorum. Asgari ücret karşılığında 12 yıldır Simfer'de ömür tüketiyorum.

- **Başkanlık sistemi için AKP ve MHP birleşti. Referandum 16 Nisan'da gerçekleşecek. Ne düşünüyorsunuz?**

- Ben eskiden AKP'ye inanırdım. En azından bunlarda Allah korkusu var dedim. Bir de baktım ki AKP bizim için kılını kırıpratmıyor. Patronlar için ise elinden gelen ne varsa yapıyor.

Sırf daha faz kâr edeceğim diyen patronlar yüzünden bizler canımızdan olurken, Allah'tan korkmazlar ölümümüzü kadere bağladılar. Allah'tan korkarlar diyordum sömürü bunların döneminde daha da arttı. İşten çıkarmalar, işsizlik büyüdü. Patronlar teşvike boğuldu. Biz ise karın tokluğuna çalışmaya mahkum edildik. Şimdi de eğer referandumda istedikleri evet sonucu çıkarsa kıdem tazminatı yükünden patronları kurtarmayı planlıyorlar.

"Oyu bizden aldı, hizmeti zengine yaptı"

Arkadaşlarla konuşuyoruz. Diyorlar ki; referandum'da ne yapacağız? Bende diyorum ki; Yetti gayrı, sömürüye, yoksulluğa, kıdem tazminatımızın yok edilmesine 'Hayır' diyeceğiz! Yetmez sömürüye de, sömürü düzenine de 'Hayır' demeliyiz.

- Nerede çalışıyorsun?

- Ben Kaysu Metal fabrikasında 1 yıldır çalışıyorum. Organize'de 2007'den beri çalışırım. Müslümanı, Türkü, Kürdü, Çerkesi bir sürü patronu tanıdım. Tek bir dertleri var kârlarını büyütme. En çok sevdikleri işçi sesi çıkmayan işçi.

- **Başkanlık sistemi için AKP ve MHP birleşti. Referandum 16 Nisan'da gerçekleşecek. Ne düşünüyorsunuz?**

- Şu anda hükümet Tayyip Erdoğan ne istiyorsa onu yapıyor zaten. Ama yetmiyor. Kral olmak istiyor. Valla ben fabrikamdaki patrona da, memleketin tek hakimi, patronu olmak isteyen de hayır diyorum. Her şeyi üreten bizlerin nasırlı elleri değil mi? Biz olmazsak hiçbir şey olmaz. Buna rağmen bizim payımıza açlık düşüyor. Biz işçiler sadece referandumda 'Hayır' deyip köşemize çekilmemeli, iktidara talip olmalıyız. İktidarı kazanmak için fabrikadaki patrona da, memleketin kaderini elinde tutan patronlar sınıfına da karşı mücadele etmeli, örgütlenmeliyiz.

- Nerede çalışıyorsun?

- Ben Küçükler Tekstil'de iki yıldır çalışıyorum. Beş yıldır Organize'de top-

lam 6 fabrikada çalıştım. Şunu gördüm. Sömürü katmerli, ücretler ise çok düşük. Asgari ücret alınımıza yazılmış sanki.

- **Başkanlık sistemi için AKP ve MHP birleşti. Referandum 16 Nisan'da gerçekleşecek. Ne düşünüyorsunuz?**

- Valla ben 12 yaşındayken AKP yönetime geldi. Gördüğüm şu, işçi için her şey daha da kötüye gitti. Zengin her zaman olduğu gibi kârlı çıktı. Sömürü, hak gaspları arttı. İşsizlik korkusu daha da büyüdü. Patronlar teşvik paketlerine boğulurken, yetmeyen asgari ücret bize reva görüldü. İşçi ölümleri arttı. Taşeronluk fabrikalarımıza kadar girdi. Demem o ki, zengin ne isterse AKP onu yaptı. Oyu bizden aldı. Hizmeti zengine yaptı.

Uzattım. Çünkü dertliyim. Bu düzeni kuranlara, bizlere bu kötülükleri yapan AKP'ye hayır diyeceğim. Hayır demek yetmez kardeşler. Biz işçiler birleşmeli haklarımızı söke söke almak için mücadele etmeliyiz.

**Faşist tek adam diktasına da
ücretli kölelik düzenine de**

HAYIR!

BDSP

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu